

Izolda Johannsen
A tolvajfejedelem

Mercator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője
Lektor: Gál Veronika
Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf
A borítón William Turner festményének részletét használtuk fel.

ISBN 978-963-607-865-2

© Izolde Johannsen, 2011
© Mercator Stúdió, 2011

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.
www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu
www.facebook.com/Mercator.Studio
Tel: 06-26-301-549
Mobil: 06-30-305-9489
e-mail: mercatorstudio@yahoo.com

Izolda Johannsen

A tolvajfejedelem

2011.

Tartalom

Prológus	6
Első könyv	10
1. fejezet: Ngwe-szigetek.....	11
2. fejezet : Hajótörés	21
3. fejezet: Hazafelé	28
4. fejezet: Itolen	35
5. fejezet: A helytartó parancsa.....	42
6. fejezet: Aram Van Rest.....	54
Második könyv	70
7. fejezet: A párbaj.....	71
8. fejezet: Valdemur Delouise	82
9. fejezet: Fabio eltűnik	93
10. fejezet: Egy jó ember halála.....	102
11. fejezet: Coburn	114
12. fejezet: Mesterkurzus.....	127
Harmadik könyv	149
13. fejezet: A tolvajfejedelem	150
14. fejezet: Szerelem	163
15. fejezet: Szöktetés.....	177
16. fejezet: Doras szigete	190
17. fejezet: Társak	198
18. fejezet: Sorsforduló.....	217

A nevem Florian. Vándorénekes vagyok. Járom a Kontinenst és éneklek annak, aki meghallgat. Dalaim régmúlt időkbe vezetnek el, a nagy háború utáni évszázadokba, amikor is a mindenkori herceg uralta Észak földjét és az egész nagy birodalmat. Népek százai éltek egymás mellett, a jó és a gonosz összecsapása megszokott dolog volt. A három tenger titokzatos vizei csalfa ártatlansággal csábították a vakmerő utazókat. Szállás és étel fejében akár egész éjszaka elszórakoztatlak történeteimmel. Minden ember egy külön dalt érdemel és mivel épp elegenden vannak, hát bizvást kijelenthetem, nem unatkozom.

Hőseim kalandos élete sokak számára nagy vonzerővel bírhat. De vigyázz! Ha a helyükben lennél, vajon kibírnád-e a rájuk mért csapásokat?!

Az ifjú, aki hamarosan színrelép, ember maradt a poklok bugyraiban is. Kivételes jellem, ma már csak kevesen büszkélkedhetnek ilyen tulajdonsággal.

Prológus

*„Igen, én élni s hódítani fogok
Egy fájdalmas, nagy élet jussán,
Nem ér föl már szitkozódás, piszok:
Lyányok s ifjak szívei védenek.”
/Ady Endre: Ifjú szívekben élek -részlet/*

A koszos szalmán fekvő alak riadtan húzódott be a fal mellé. Egész éjszaka hallgatta az udvaron dolgozó ácsok beszélgetését. Nem volt nagy titok előtte mit is készítenek olyan lázas sietséggel. Számtalanszor került már hasonló helyzetbe, de jó szerencséje mindig kisegítette a bajból. Mindig. Kivéve az elmúlt hetet. Tudta, hogy elérkezik egyszer ahhoz a ponthoz, amikor meglakol tetteiért.

Köhögni kezdett. A makacs fuldoklás hónapok óta kísértette, elválaszthatatlan társa lett hétköznapijainak. Szája elé kapta kezét. Megkönnyebbült sóhaj tört föl belőle, ahogy a roham elcsitult, ugyanakkor valami meleg ömlött kezére, egy pillanatra megfosztva lélegzetétől. Odatartotta tenyerét a bekukucskáló hajnali sugarak elé. Először azt hitte, a vöröslő fényt látja remegő ujjai közt és igyekezett is meggyőzni magát erről. De ekkor a fény lassan hízni kezdett, majd méltóságteljes lassúsággal lecsöppent szakadozott ruhájára. Majd még egy és még egy csöpp toccsant le szorosan az első mellé és egybeolvadtak.

– Lám megtaláltad a legmegfelelőbb büntetést számomra. Furfangos vagy te Sors. Megölsz, mielőtt a hóhér végezne velem. Bár, lehet, hogy általad jobban járok. Nem is szeretem a nagy nézőközönséget. De akkor már miért nem alkonyatkor végzel velem? Az, az én időm, nem a napfelkelte. A Hold kegyeltje voltam világ életemben. Hisz te tudod a legjobban...

Töprengéséből a közeledő katonák harsány kiáltozása zökkentette ki. Berúgták az ajtót, és egyikük eloldotta súlyos láncait.

- Gyerünk öreg. Ezekre már nincs szükséged. Megetted a vacsorát?
- Soha jobbat még nem ettem, fiaim. Igazán köszönöm.
- Furcsa kívánság volt, annyi szent. Alig találtuk meg a gombát, amit kívántál. Na menjünk. A papok már várnak.
- Látod fiam, papot igazán nem kértem.

– Nem baj. Ők mindenhol ott vannak. Nem árt, ha mondanak egy-két szót az érdekedben. Hátha jobb helyre kerülsz.

– Jó, csak ne sokat fecsegyenek. Tudod nem szeretek elkésni sehonnan.

– Nem fogsz. Ezt megígérem. – a fiatal, délceg és gondtalan helytartósági katona felkarolta a beteg, hajlott hátú rabot és kitámogatta a cellából. Az öregember lassú léptekkel ment vele, szelíd mosollyal ráncok barázdálta arcán. Talán nem is volt olyan öreg, mint arca mutatta, talán csak az élet terhei rakódtak rá, elfedve igazi korát. Ki tudja. A lépcsőkön nehezen mászott fel, és ahogy kiértek a hideg hajnali levegőre, összerázkódott. A cella dohos, vizeletszagú levegője után a friss szellő szinte fullasztotta. Átvágtak a kis udvaron, ahol kutyák szaladgáltak koncon marakodva. Eddig csak egyszer járt itt, amikor elfogták. Akkor nem voltak sem kutyák, sem konc, csak rengeteg katona, akik mind őt akarták látni. Ám minden csoda csak három napig tart. A negyedik napon már ott ugatták a kutyák a Holdat az ő cellája fölött. Jobban örült volna akkor a katonáknak, még ha egész éjjel hangoskodnak is.

Szép számú kíváncsiskodó tolongott az alacsony emelvény előtt. A nemesek asztaloknál ültek, mögöttük szolgák hajtották a levegőt fáradtan, és hajbókoló szakácsok hordták ki a finomságokat. Soha nem látott még ennyiféle ételt egy rakáson, bár gyanította, hogy ez lesz az első és utolsó találkozása a fényűzés eme formájával. Szeme összevillant a szolgákéval. Vér volt a vérükből. Sorsuk ugyanaz volt, bár nem ismerték egymást: a nemesség elnyomottjai voltak. De abban a biztos tudatban haladt végzete felé, hogy ő megtett mindent és néhányszor alaposan borsot tört az orruk alá. A fiatal katona felsegítette az emelvényre, aztán odaállt az őrt állók mellé. A helytartó ekkor az asztalra dobta finom kendőjét, és csendre intette a beszélgetőket.

– Azért gyűltünk össze ezen a napon, hogy igazságot szolgáltatassunk. Itt áll előttünk Joachim Coburn, akit lopással, tolvajlással vádolunk. Nézzétek meg ezt az embert jól. A szelíd külső mögött egy mindenre elszánt gazember lapul. Kereskedőket, nemeseket és lovagokat rabolt ki fényes nappal, házakba hatolt be és fosztotta ki azokat az éj leple alatt. Bűnei lajstroma olyan hosszú, hogy nem lenne elegendő a papiros, ami a bíró úr előtt található. Bevallott mindent. Kész arra, hogy elfogadja a neki szánt ítéletet. Halljuk hát a bírakat.

– Ez az ember soha nem fog megjavulni. Nem tagadott semmit, sőt még büszke is volt egy-egy vérlázító tetteire. Ma hajnalra meghoztuk az ítéletet. Pontban délben a fejét veszik.

A meghívott vendégek tapsolni kezdtek. Egyedül az elítélt maradt nyugodt és derűsen szemlélte a közönséget, amit majd ő fog elszórakoztatni guruló fejével. Rásandított a hóhérra.

– Kedves fiam. – szólt hozzá szelíden. – Arra kérnélek, hogy ne várd ki a delet. Lassan kiszárad a torkom és akkor nagyon morcos leszek. Előfordulhat, hogy félrerántom a fejem, ami csak neked okoz majd nehézséget. Így hát kérd meg a tisztelt bírákat, hogy sürgessék meg a nagy mutatványt.

– Elhallgass öreg. Örülnöd kéne, hogy előtte nem korbácsoltnak meg.

– Ti meg miről társalogtok? – lépett oda hozzájuk derűsen a helytartó. Számára ez a kivégzés remek alkalom volt, hogy ismerőseit egybehívja.

– Nagyuram! Arra kértem a hóhért, hogy vagy üsse le most a fejemet, vagy ez a fej hamarosan éktelenül fog ordibálni.

– És mondd, Coburn mester miért fogsz kiabálni?

– Ilyenkor én már túl vagyok három tele korsón. Megszomjaztam uram.

– Három korsó?! Ez igen. Na ma jókedvemben találsz. Hozzatok neki három korsó sört meg egy szelet kenyeret!

Az elítélt hálásan köszönte meg. Ez volt az első alkalom, hogy magával a helytartóval beszélt. A szolgák futva hozták a tálcákat. A hóhér adogatta a korsókat. A helytartó ámulatlan figyelte a nem mindennapi teljesítményt. Az öregember, három habzó korsó eltüntetésére után elégedetten, bár kissé csalódottan törölte meg száját. A kenyérhez hozzá sem nyúlt.

– Egyél is. – szólt rá a helytartó.

– Ilyenkor én még nem vagyok éhes, uram. Esetleg ha még egy korsóval kaphatnék...

– Hozzatok a negyediket is!

Mintha az előzők ott sem lettek volna, a sör oly gyorsan lecsúszott a torkán, hogy nem győztek álmétkodni. Egyre többen odagyültek köréjük. A kenyér továbbra is ott árválkodott. Az öregember szeme meg sem rebbent. Csak halkán csettintett egyet. A helytartó hátrafordult, de ekkor már ott álltak a szolgák is, és mindnek a kezében egy tele korsó volt.

A tolvaj szépen sorban kiürítette azokat is. Összesen hét korsóval ivott meg. A nézők nagy tapsal jutalmazták. Majdnem akkorával, mint az ítéletet. Ám ekkor harangozni kezdtek. A hóhér lesétált az emelvény mellé és felhozta kardját. Az elítélt ekkor hirtelen megtántorodott és feje előrecsuklott. Amikor újra felemelte, mellkasán vékony patakban csorgott a vér.

– Ki sebesítette meg? Hol a seb? – kiáltotta értetlenül a mellette álló helytartó.

- Nincs seb, uram. – szólt elhaló hangon az öreg.
- Balgaság. Hiszen vér folyik rajtad.
- Ez igaz. Csakhogy nem sebből. Egy ideje vért köpök.

A helytartó egy pillanattal néma maradt. A hóhér várakozva támaszkodott a kardra, melyet egész éjjel élezett. Eddig csak segéd volt, most lett volna az első önálló munkája. A helytartó ekkor szembefordult a közönséggel.

– Máshogy döntöttem. Elengedem ezt az embert. – egyszerre elégedetlen moraj támadt. Az előkelő dámák csalódottan legyeztették magukat holtra fáradt szolgálóikkal, és már hátat is fordítottak, amikor a helytartó folytatta.

– Büneiért azonban így is lakolni fog. Nem vagyok benne biztos, hogy nem fogja-e visszasírni ezeket a perceket. Most szembenézett a halállal, de én borzalmasabb halált látok a közelben. Elengedlek Coburn mester, hogy az a halál győzzön rajtad. Katonáim éjjel nappal a nyomodban lesznek, nehogy visszaessél korábbi hibáidba. Soha nem fogod tudni, ki az, aki szóba elegyedik veled az utcán, vagy a kocsmában. Élj hát ezzel a tudattal szabadon. Engedjétek!

Az öregember hitetlenkedve nézett körül. A hóhér csalódott arcát látva azonban végleg elhitte a helytartó szavait. Egy pillanatra odalépett a keleti partok urához és sután meghajolt. A katonák azonban elhúzták onnan, és egészen a kapukig kísérték. Már messze járt, amikor felengedett szívében az elfojtott rémület. Erős idegzetének köszönhetően azonban hamarosan megnyugodott. Tenyerét kellemesen melegítette egy tele bőrtarsoly. Nemrég még a helytartó zekéjében lapult, gondosan elrejtve. Coburn csodálkozott, hogy milyen könnyen ment. Pedig a cellában alaposan kiesett a gyakorlatból. Még a keze is remegett. De se baj. Most legalább ihat egyet erre a nagy ijedségre.

Első könyv

1. fejezet: Ngwe-szigetek

– Vigyázz hékás! Óvatosan azokkal a ketrecekkel. Ha leejted őket, a tyúk ijedtében rántottát tojik majd!

– Ne magyarázz Guy! Inkább takarítsd el a korlátról a madárszart. De csillogjon ám, mint a tükör!

– Na ebből elég fiam! Rákötlek a mélységmérőre, és csak estére húzlak fel!

– Mit érsz vele? A képem láttán elmenekül az összes cápa.

Kirobbant belőlük a kacagás. A fiatal, csengő hang végigfutott a hullámokon. A két derékig meztelen, fénylő testű halászlegény szinte ájuldozott a nevetéstől. Egyikük a kormánykerékre támaszkodott és a hasát fogta. A másik előbb óvatosan letette a kétségbeesetten káráló szárnyasokat, aztán lerogyott melléjük. Eljött hát az indulás napja.

Ócska, régi bárka ringatózott a Keleti-tenger ezüstösen csillogó hullámain. A máskor oly haragvó tenger most nyugodt volt és mozdulatlan, de csöndje nem sok jót ígért. A halászok nem szerették ezt a fajta csöndet. Egész nap az eget fürkészték, de azon a szép nyári napon semmi nem utalt a közelgő katasztrófára. Jochen kapitány elégedett mosollyal figyelte emberei serénykedését. A vitorlák szépen feltekerve pihentek kötelékeikben, a fedélzet tisztára súrolva várta az indulást. Maroknyi legénysége derekas munkát végzett.

Régi, összeszokott csapat volt az övük. Tizenhatan voltak. A kapitány, Boas kormányos, Rip a hajószakács, Tobias a mindenes fiú és a gyöngyhalászok. Jochen a végtelen víz felé fordult és kissé meghajtotta magát. Az istenekhez beszélt, halk könyörgő hangon. Szüksége volt a pártfogásukra, hiszen a Goblen-öböl szelíd vizei több heti fáradságos útra voltak tőlük. Évente négyszer tették meg a csöppet sem veszélytelen távot, hogy a Ngwe-szigetek bennszülötteivel kereskedjenek. A gyöngyökért cserébe ötven hordó bort kaptak, melyet aztán tovább szállítottak a Arqent-félsziget helytartóságára. Volt úgy, hogy mások is csatlakoztak hozzájuk, de a Ngwe-szigetek kagylóval borított partjaihoz mindig ők, tizenhatan mentek. Jochen előkerítette embereit akár a föld alól is és azok boldogan mentek vele a háborgó, kiszámíthatatlan tengerre, maguk mögött hagyva a nyugodt öblöt és az aggódó családot. Hosszú évek óta kereskedtek az apró termetű őslakosokkal, sokukat barátként üdvözölhették újra. De nem csak Jochen viharvert bárkája volt

az egyetlen a kikötőben. Vagy tucatnyi hajó várt a kedvező szélre a Kontinens egészéből. Egy pedig, a büszke Garasoon, felhasadt derékkal hevert a zöldes homályban a korallzátonyok közelében. Kapitánya az ősz hajú Aleyard Blake türelmetlenül várta vissza embereit. Hajót kerestek, ami hazavinné őket. Hat embere veszett oda, miközben a csempészárut próbálták meg felhozni a mélyből. Egyszerű tengerészek voltak, nem bírták sokáig a víz alatt. De a nagy részét sikerült kimenteniük. Aleyard régi róka volt. Kalózkod, fegyvercsempészek alkották ismeretségi körét. Neve fogalom volt a Kontinens vizein. Homályos, gyanús fogalom. A távolban meglátta matrózait. Talán jó hírekkel térnek vissza. Blake gondterhelten húzta szemébe széles karimájú kalapját és visszalépett a masztacserjék árnyékába.

Boas kormányos elérkezettnek látta az időt és megveregette kapitánya vállát. Várni akart még, de az idő egyre sürgetett. A hírek, melyeket hozott, tudta, hogy nem fogják jókedvre deríteni a férfi borongós hangulatát. Félt is kissé azok közlésétől, mert nem szerette megbántani őt. Nagy néha, ha nézeteltérésük támadt és nem beszéltek egymással órákig, mindketten szenvedtek. A lelkes gyöngyhalászokkal üzengettek egymásnak, akik fogadásokat kötöttek, vajon a derék ellenfelek meddig bírják. Legtöbbször a harag estére megenyhült és közös borozgatás oldotta fel. A kapitány megrezzent, majd ahogy odafordult, arca felderült. A marcona, sokat megélt kormányos a legjobb barátja volt. Egy ideig szótlánul álltak egymás mellett, aztán Boas zavartan megvakarta sűrű szakállát.

– Blake kapitány emberei voltak nálam az előbb. Nem voltak túl udvariasak, de azért meghallgattam őket. Azt kérdezték, elvinnénk-e őket az öbölbe. Megfizetnék.

– Nem kell a pénzük. A hajójuk szerencsétlenül járt. Én is örülnék, ha engem felvenne valaki.

– De te is hallottad a szóbeszédet Blake viselt dolgairól. Nem örülne a helytartó, ha kiderülne milyen embert szállítottál a hajóján.

– Nem fogja megtudni. Ismerem Blake-t még régről, akkor még nem csempészt. Neki is érdeke, hogy zavartalan legyen az út. Szólj nekik, hogy jöhetnek.

Boas nem hitt a fülének. Jochen mindig megfontolt és józan döntéseket hozott. Ha csak egy deszka is elgörbül, a helytartó kutyaeledelt csinál belőlük. És akkor minden teketória nélkül a hajóra fogad egy ilyen hírhedt gazembert.

– És a többiek? Mit fognak szólni. Őket meg sem kérdezted.

– Nem tartozom neked magyarázattal. Tudtommal még én vagyok ennek a hajónak a kapitánya. Majd ha kíváncsi leszek a véleményükre, meghallgatom őket. Eredj barátom. Intézkedj.

A kormányos szárnyaszegetten indult el. Rossz előérzete csak erősödött a beszélgetés óta. Féltérőgott egy gyanútlanul araszolható rákot és dühödten köpött egyet. Hirtelen a nevét hallotta. Adrian, az egyik leggyorsabban úszó gyöngyhalász futott felé és hadonászva integetett neki. Boas kihúzta magát. Ha nincs a kapitány a közelben, mindig őt keresik fel a halászok. Nem sejtetik rosszkedve okát. A fiú közben odaért. Lihegve állt meg előtte majd vett pár mély lélegzetet.

– Rip megint leitta magát. Úgy szedték össze a vénasszony kunyhója elől. A szipirtó jól tudta mivel csalhatja ki szegény ördög ezüstjeit. Ki fog most főzni?

– Hm. Ez valóban nagy probléma. Na várj csak. Azt hiszem Ryan ért valamicskét a konyhaművészethez. Még ha nem is lesz tökéletes az étel, az a fő, hogy meg lehessen enni. Mennyi tartalékunk van?

– Hazáig elég lesz. A bennszülöttek is adnak húst bőven. Élő állatot is viszünk magunkkal, birkát és szárnyast.

– Jó. A szakácsot pedig próbáljátok kijózanítani. Hátha estére magához tér. Ja és Adrian. Kerítsd elő Fabiot, menjen a kapitányhoz. Dolga lesz.

A fiú szélesen elvigyorodott. Sapkájához illesztette kezét majd elindult, hogy teljesítse Boas kérését.

Eközben, a többiek sem télenkedtek. Éppen megkezdték a nehéz hordók lecipelését a raktérbe, amikor mezítlábas bennszülöttek osontak fel a fedélzetre. Keith, aki a tartalék köteleket ellenőrizte, nevetve köszöntötte az apró termetű őslakosokat. De a máskor szélesen mosolygó arcokon most szokatlan feszültség ült. Keith tanácstalanul nézte őket. Nem beszélte a nyelvüket. A kis emberek ráemelték tiszta ártatlan tekintetüket és vártak. A fiatal gyöngyhalász nagyot sóhajtott, majd leporolta szürke nadrágját és feltápászkodott. A bennszülöttek a derekáig is alig értek. Bólintottak és egyenként lemasíroztak a hajóról. Keith engedelmesen követte őket.

Az aprócska nádkunyhók nem messze a parttól az óriásira nőtt cserjék árnyékában álltak. A Ngwe-szigetek összes őslakos törzse, ezekből a növényekből nyerte ki az értékes nedűt, melyből aztán hosszadalmas munkával bort állítottak elő. Különös aromája miatt lett olyan közkedvelt a Kontinensen persze csak a tehetősebb réteg körében. A szigeteket még Logen herceg gyarmatosította első hadjárata idején, azóta a törzsek

Észak védelmét élvezték. A velük kereskedő halászok tisztában voltak ezzel és mindent elkövettek, hogy megtartsák a bennszülöttek vendégszeretetét. Észak keze messzire elér.

Igaz, a trónörökös Landon herceg nem nagyon törődött a gyarmatokkal de gyámja Fargia, a krull katonák mindenható ura annál inkább szemmel tartotta őket. A helytartók időről időre kiutaztak és mindenről részletesen beszámoltak uruknak. Keith gyanította, hogy fontos dolog miatt hívták el a hajóról. Ő maga ugyan nem nagyon ismerte a kis embereket, de a kapitány a törzsfőnök közeli barátja volt. Úgy látszik ez elég lehetett nekik és bárki megfelelt a célra, aki Jochen hajóján dolgozott.

Hamarosan elérték a parányi kunyhókat. Keith kétrét görnyedt de még így is lehorzsolta vállát, ahogy nagy igyekezettel beprézelte magát a kis emberek után. Hunyorogva nézett körül. Alig pislákoló tűz adta az egyetlen fényforrást odabent, mert az ajtókat vastagon elfüggönyözték. Nehéz, avas szag terjengett a fülledt helyiségben, mintha szándékosan rekesztették volna kint a friss levegőt. Az időnként felizzó parázs látni engedte a nádból font falakra akasztott szent talizmánokat. Szükség is volt ezekre, hiszen a bennszülött férfiak java része egész nap a tenger mélyebb vizeit járta apró lélekvesztőin. Az ital készítése ugyanis az öregek és a nők feladata volt. A tűz mellett őszög anyóka üldögélt, ezernyi ránc szabdalta arca ellenségesen fordult a fiatal halász felé. Keith megütközve bámult vissza rá. Az öregasszony, anélkül, hogy egyetlen szót is szólt volna hozzá, felállt és a sarokba mutatott. A fiú követte szemével a barátságtalan mozdulatot. A fal mellett egymásra dobált bőrökön, fiatal, állig betakart lányka feküdt.

Tágra nyílt szemei fásult ragyogással bámultak a semmibe. Hirtelen megélnékült a kunyhó. Keith, most látta csak, hogy tíz harcos szorong a hevenyészett ágy körül, testükön, a harag és a harc jeleivel. Önkéntelen mozdulattal lépett hátra, amikor egy kéz nehezedett a vállára.

– Ne fordulj meg. Az arcomat te nem láthatod. A nevem Bosszú. A te neved Kés. Ő a lányom. A szeme nyitva van, de élet nincs benne. Nem beszél, nem mozog. Hamarosan elviszi őt Mataura a Holtak Istene.

– Mi történt vele? Vadállat támadta meg? Vagy egy ellenséges horda?
– Keith az itoleni nyelvjárást használta. Tekintete ide-oda járt a vastag festékréteg alatt megbúvó arcokon. Halk pusmogás kezdődött a bennszülöttek dallamos nyelvén. Kisvártatva enyhe légáramlat lebegtette meg a nehéz ajtólapot és a fülledt levegő helyére könnyed sós pára osont be. Olyan kicsi fiúcska állt meg előtte, hogy Keith kénytelen volt lehajolni hozzá. A gyermek hatalmas fekete szemei ránevettek a szakállas halászra.

– Nagypó azt mondta, én leszek a nyelve. – szólalt meg magas csilingelő hangon aztán várakozva álldogált a fiú előtt.

– Kérdezd meg az apótól, hogy ki tette ezt a lánnyal? – szólt halkán a fiúcskához.

– Azt mondja, hogy egy sárga arcú ember. – felelte a pöttömnyi legényke. Keith megdöbbsent. Tudta, hogy az őslakosok a halászokat hívják sárga arcúaknak. Bőrük a tengeren töltött hetek alatt lebecsült és aranyló színt kapott, mely világosabb, mint a bennszülötteké. De ez az előbbi mondat súlyos vádat jelentett. A Ngwe-szigetek lakossága védelmet élvez. Ha igaz a vád, az akár az életükbe is kerülhet.

– Kérdezd meg, hogyan történt. Tudnom kell, hogy ki volt az.

Az öregember felhördült. Gyors, szaggatott beszéde borzalmas tragédiát sejtetett. A kisfiú beszédes vonásain jól látszott minden. Többször is a fekvő felé fordult és fekete szemében elmondhatatlan borzalom ült és még valami. Eszelős félelem. Keith lázasan törte a fejét. Végül a beszélő elhallgatott. Hosszú percekig csak nehéz légvétele hallatszott az elnémult kunyhóban. Aztán a gyermek elhúzódott Keith közeléből és a harcosok védelme alatt fordítani kezdte az öregember szavait.

– Akkor találtak rá, amikor felkelt a nap. Előző este már nem volt a kunyhóban és a nők, sem tudták merre lehet. A férfiak egész éjjel keresték, de nem leltek rá. Végül a varázsló beszélt az anyjával, aki már régóta halott. A szellem mondta meg, hogy a part melyik részén keressék őt. De azt is mondta, hogy Mataura már szemet vetett a lányára és nem tehet a varázsló semmit ellene. A lány a zátonyoknál volt. Teste borzalmasan összeverve, ruháit a tenger elragadta. Hosszú haja beleakadt a kövekbe ezért nem vitte magával a tenger. Ahogy kihozták, a férfiak sírtak és átkozódtak. Tudták, hogy nem vadállat tette. Hanem annál sokkal rosszabb. Akkor a varázsló énekelni kezdett. Visszahívta a lelkét, hogy beszélni tudjon vele. A lány nem kelt életre, de válaszolt. Elmondta, hogy egy sárga arcú ember tette ezt vele, és hogy tudja azt is kicsoda. A falu befogadta, amikor bajba jutott de a férfi ezt nem hálálta meg. Úgy viselkedett mintha ő parancsolna mindenkinek, még az öregeknek is. A hajóját elvitte a tenger, mert haragudott rá. Akkor a sárga arcú ember, akinek forradás van a szeme fölött és gyöngy a fülében, átment a ti hajótokra, hogy azzal menjen haza. Aztán többet nem is beszélt. – a gyermek ekkor csendesen sírni kezdett.

Keith sápadtan állt a harcosok előtt.

– Mit tegyek? Keressem meg és öljek? Ha kiderül, hogy én voltam, engem is kivégeznek.

– Nem. Te csak megmutatod nekünk ki az. A varázsló majd elvégzi helyetted az ölést. Itt ez a nyaklánc. A lányom hordta, akkor is a nyakában volt. A férfi fel fogja ismerni. És akkor mi már tudni fogjuk ki az. Tedd a nyakadba és menj. A halni készülő igazságot akar. Segíts neki, hogy megnyugodjon.

Keith kitántorgott a konyhából. Az egyszerű kagylókkal díszített sós illatú lánc szinte égette a bőrét. Fázott és melege volt egyszerre. Úgy érezte egyedül nem képes megtenni azt, amire kérik. Valahogy kijutott a faluból. A fák közül tudta jól, lesik minden lépését. Már látta a bárkát. Megrázta magát és az övéen függő késre tette kezét. Integezni kezdett a rakodóknak, aztán meggyorsította lépteit.

Rengetegen tolongtak a parton. Hirtelen elmozdult a színes tömeg és mindenki a parthoz igyekezett. Keith is velük tartott, kíváncsi lett vajon miért-e nagy csoportosulás. A kikötő sekély vize csalóka volt. Néhány lépés után, gyorsan mélyült. A nap hevétől felmelegített vízben két férfi lubickolt. Nevetve ugratták egymást. Ekkor egy harmadik csobbant közéjük és csiptetőt adott kezükbe. Keith felismerte egyik társát. Tudta már mi készül: merülési verseny. A gyöngyhalászok kedvelt szórakozása.

– Na fiúk! A sziklához csapunk egy kappadiót. Ha meghalljátok a reccsenést, kezdődik a próbatétel. Aki tovább lent marad, anélkül, hogy megfulladna, egy díszes tört kap, személyesen a törzsfőnöktől. Jochen embere sajnálhatja, hogy nem maradnak még egy napot, mert a törzsfőnök lánya is a nyeremények között szerepel! – a tömegben állók röhögni kezdtek. Keith egészen előre furakodott és vidáman integetett a vízben úszkálóknak. Azok ketten már csak a jelre vártak. A hajrázó sokaság elnémult. Mindenki a kappadiót tartó férfit figyelte. A gömbölyű növény hatalmas ívben repült a víz nyaldosta sziklák felé. Mire darabjaira hullva eltűnt a hullámokban, a két halász is elmerült. Homokóra pergette a perceket.

Azok, akik egyszerű matrózként szolgáltak a különböző hajókon ámulva figyelték a különös próbatételt. Rég letelt az az idő, amit még kibír egy egyszerű ember. A levegővétel kínzó ingere rövidesen felszínre kell, hogy lökje őket. De egyelőre, nem így történt. Akik a sziklákról figyelték, őket, jól látták, hogy azok ketten lustán köröznek a fenéken. Apró kagylókat szedtek fel és rögtön el is dobták őket, így múlatva az egyre nehezebben telő időt. Néhányan kiáltozni kezdtek, hogy most már hozzák fel őket, amikor buborékok jelentek meg a víz felszínén és az egyik felbukkant. Krákgogva köpte ki a lenyelt vizet és letépte orráról a csiptetőt. Hárman is ugrottak felé, hogy kihúzzák. A másik azonban még mindig nem jött fel. Az idő lassan a duplájára nőtt. Már éppen beugrottak volna

utána, amikor a sziklán állók kiáltozni kezdtek. A halász megindult fölfelé. Amikor feje kibukkant a hullámok közül üdvivalgás fogadta. Keith beszaladt a vízbe és kitámogatta barátját. Nevetve ölelkeztek össze.

– Nagy voltál! Senki nem merült még le ilyen hosszú időre barátom. – veregette meg vállát. A fiatal halász kirázta hajából a vizet. Ami megmaradt apró gyöngyökként díszítette fűtjeit.

– Gyakorlás kérdése az egész. A latrinán könnyen elsajátíthatod a technikáját. – lihegte, de már el is szakították társától, és diadalmenetben vitték a törzsfőnök elé.

Sokan voltak ott az újonnan érkező hajókról, akik az izgalmas verseny után, csereberélni kezdtek a többiekkel. Keith a nevét hallotta. Hátrafordult. Adrian a vele egy napon született halász odaugrott mellé és büszkén mutatta kék kendőjét, amit most cserélt egy vidám köpcös fickóval, aki viszont az ő kalapjában pompázott. Keith megveregette a fiú vállát és elindult felfelé a rámpán. Annyian voltak körülötte, hogy először saját barátait sem ismerte fel. Ahogy ott nézelődött a korlátnál, Jochen kapitány sodródott mellé, majd rögtön utána felbukkant Boas is. A hatalmasra nőtt kormányos barátságosan átölelte a fiatalember vállát és rákacsintott a kapitányra.

– Nézd Jochen. A mi kis fiacskánk láncot kapott az egyik gyönyörű sziréntől. Melyik lánykát babonáztad meg ennyire, hogy megváljon féltett kincsétől? Talán mást is adott neked a láncon kívül?

– Elénekelte a legszebb dalt, amit csak hallottam. A vándor énekesek elsárgultak volna az irigységtől, ha meghallják csábos énekét. – felelte Keith és közben azon imádkozott nehogy az istenek kósza villáma halálra sújtsa ezért a hazugságért. De nem történt semmi odafent. A kapitány is megcsodálta a láncot aztán odahajolt a fiú füléhez.

– Rip megint elázott. Ryan ugrik be helyette. Segíts majd neki főzni. A jó öreg szakács szoros barátságot kötött a falu egyik vénséges fogatlan asszonyával, aki itatja őt. Nyilván azt hiszi visszatért régi bája. Pedig Rip csak a korszó után áhítozik. Nemsokára felhozzák őt a bárkára. Napszállta előtt indulunk.

Keith bólintott. Nem ez volt az első eset, hogy ő, vagy barátja főzött a legénységnek. Rip túl gyakran nézett a pohár fenekére. Neki volt az itoleni kikötőben a legjobb kocsmája de nem egyszer egymaga itta meg áruinak felét. Az ételei azonban a mennyeket idézték eléjük a sivár hajóutakon. Körülnézett a nyüzsgő tömegben. Onnan felülről jól láthatta a színes kavalkádot. Semmi feltűnőt nem vett észre. Már éppen elfordult volna, amikor megérezte, hogy nézik. Hátrafordult. Többen beszélgettek a kötelek mellett, ki állva ki ülve és valóban őt bámulták. Keith kérdő

tekintete azonban rövidesen másfelé irányította figyelmüket. Ártalmatlannak tűntek. A kormányos elsietett mellette. A fiú megragadta ingét.

– Boas kik ezek az idegenek?

– Blake kapitány néhány embere. A hajójuk itt süllyedt el a sziget közelében és megkérték Jochent, vigye vissza őket Itolenbe. Ők a családosok. A többiek majd egy új hajóval térnek vissza.

– Blake? Nem ismerem.

– Jó lesz, ha vigyázol vele. Néhányan már hajóztak vele régebben. A korbácsát mindig magánál tartja. Nem egy tengerész halt már meg a kezei közt, olyan apróságokért, mint amikor tegnapelőtt víz fröccsent a vödörből Jochen kabátjára.

Keith pont szemben állt az újonnan érkezett halászokkal, így láthatta, ahogy azok hirtelen felpattannak és lekapják fejükről a sapkát. Olyan alázatosan álltak ott mintha maga a helytartó jelent volna meg előttük. Keith is megmoccan, de már elkésett. Az elsüllyedt hajó kapitánya állt a háta mögött. A fiú halálra váltan nézte félelmetes vonásait. Blake ferde vágású szemei fölött ugyanis két mély heg húzódott végig, talán fiatalabb korában szerezhette őket. Bal fülében pedig ott ragyogott a gyöngy. Szemük találkozott. Keith tudta, hogy Blake felismerte a láncot. Levegőt sem mert venni. A Garasoon egykori kapitánya ekkor mosolyra húzta száját, de ebben a mosolyban szemernyi köszönet sem volt. Talán a cápa vigyorog így kapálózó áldozatára, mielőtt kettéharapja derekát.

– Na mi van kölyök? Elég rútnak találod az ábrázatomat?

– Igen uram. – felelte automatikusan a fiú, de a következő percben rádöbbsent mekkora hibát követett el. Minden ízében remegve várta a megtorlást. Blake hirtelen megragadta jobb karját és magához rántotta.

– A választ. Nem jól hallottam. Vagy talán leharaptad a nyelvedet?

– Nem uram.

– Most igen, vagy nem? Eh, mit vesződöm itt veled! Ostoba kölyök. Nem tengeren a helyed, hanem a szövőszék mellett. Eredj a dolgozdra! – förmedt rá és jobbában megvillant az ostor. Keith anélkül, hogy levennie róla a szemét elhátrált a közeléből. Amikor biztos távolba ért, remegve dőlt a forró árbocrúdnak. Megragadta a láncot és letépte nyakából. Teljesítette a kérést. Biztos volt benne, hogy a bennszülöttek látták az előbbi jelenetet és megteszik, amit elhatároztak. Szája keserű mosolyra húzódott. Érezte, hogy nem jut vissza élve Itolen kikötőjébe.

Jochen kapitány négy gyöngyhalász kíséretében lement még egyszer utoljára a partra, hogy búcsút vegyen a törzsfőnöktől. A két vén róka az

évek során szoros barátságot kötött egymással. A töpörödött kis emberke lehúzta magához nagyra nőtt barátját.

– Vigyázz ezzel az idegennel kapitány. Én jól ismerem az embereket. Ha elviszed, azzal a halált fogadod a hajódra.

Jochen mosolygó arca elkomorult.

– Ugyan miről beszélsz Rapatupi! Régóta járom a vizeket, sok furcsaságot megéltem már. Volt, hogy elszámítottam magam, de akkor az álnok meglakolt. Blake kapitánynak elsüllyedt a hajója itt az öbölben. A többi hajó nem tudta felvenni őt és az embereit. Valaha egy bárkán szolgáltunk, mielőtt még saját hajónk lett volna. Nem voltunk barátok sosem, de most bajba került. Kötelességem segíteni rajta.

– Értem amit mondasz. A segítség fontos dolog. De ez egy gonosz ember. Ki tudja mit gondol. Te és a halászaid a barátaink. Soha nem bántották a népünket. De most meghalt egy lány. A sziget pedig védelmet élvez.

– Rapatupi. Sok hajó vesztegel a kikötőben. Vannak itt gyanúsabb alakok is mint Aleyard Blake. Miért gondolod, hogy köze van a szerencsétlen lány halálához?

– Mert elárulta.

– Kicsoda, Blake?

– Nem, a lány.

– Most mondtad, hogy halott.

– A varázsló beszélt a lelkével.

Jochen az égnek fordította szemeit. Nem hitt az efféle varázslatokban. Ő csak a tenger szeszélyeit ismerte, a vad viharokat és a csengő ezüstöket. A babonák és mágia világa messze állt tőle.

– Fogadd el ezt tőlem kapitány. – a kis ember kinyitotta a férfi kérges tenyerét és egy cápafogat tett belé. – Ez megvéd majd a rossztól. Segít, hogy a hulló levelek havában újra el gyere.

A kapitány azonban némán megrázta fejét és megmutatta halált osztó törét, amitől még álmában sem vált meg. Emberei tisztos távolban álltak tőlük, így csak a némajátékot láthatták. Az nem hallották, hogy Jochen biztosítja a törzsfőnököt, ez a tör még soha nem hagyta cserben. Keith ekkor már Rip aprócska fülkéjében tanyázott és minden gondolatát a sült hús kötötte le. Blake és a kíséretéhez tartozó matrózok a köteleknél pihentek és lusta mozdulatokkal hajtották el magukról a legyeket. Aleyard Blake félig lehunytt pillái alól azonban a partot leste. Mindent megadott volna, hogy hallhassa kettejük beszédét. Nyugtalanította, hogy már régóta pusmogtak és többször is felé pillantottak. Boas füttyörészve könyökölt a nagy gonddal megtisztogatott kormányon és szerető szavakkal

becézgette „társát”. Ő is izgatottan várt, bár annyira sem látszott rajta mint egy faszobron. Rip pedig, nos ő nem volt sehol. Tobias egy ideig kereste, de aztán feladta. A gyöngyhalászok mind ott tolongtak a korlátok mellett, és vidáman kiáltoztak a parton maradóknak. Gondolatban már valamennyien rég vágyott otthonukban voltak. Végre a kapitány elköszönt az öregembertől. Átölelte a hozzá legközelebb álló ifjú vállát és együtt sétáltak vissza az indulás lázában égő hajóra. A fiatalember egészen belepirult a megtiszteltetésbe. Valamennyien szinte apjukként tisztelték a kapitányt. Boas hatalmas kagylókürtje elbődült. Hangjára riadtan rebbentek fel az árbocokon üldögélő madarak. Előttük a végtelen tenger és valahol félúton menny és pokol között az otthonuk. Dagadó vitorlákkal hajóztak ki a meleg vízű öbölből és hamarosan eltűntek a fürkésző szemek előtt.

2. fejezet : Hajótörés

Kedvező széllel haladtak. Ezen a szakaszon még csak kalóztól sem kellett tartaniuk. Azokon a vizeken jártak, melyekről különös mendemonda keringett a hajósok között: ha elég időt eltöltöttek az égbék hullámok hátán, minden nyavalyájuktól megszabadították őket a tengeri istenek. Ők pedig voltak szép számmal. A Kontinens rengeteg vallása nagyban eltért egymástól, de egyben megegyeztek: a vizeket istenek tucatjai lakják, és érdekes mód ismerik valamennyi nyelvjárást. Így ezen a kicsiny területen békésen megfér egymás mellett bármilyen hajó. Amíg ezek a hullámok ringatták őket, árujuk biztonságban volt. A gyöngyhalászok jókedvűen dolgoztak. Vidám nótákat dalolva kúsztak fel a köteleken, váltották le a kosárban gubbasztókat, felmosták a fedélzetet és kiszolgálták az idegeneket. Abban ugyanis előre megállapodtak, hogy Blake embereinek semmit nem kell csinálniuk. Jochen tudta, micsoda szörnyű élmény lehetett látni, ahogy a gyönyörű hajó odavész, így szó nélkül beleegyezett. Társai eleinte zúgolódtak egy kicsit, de aztán a kapitány meggyőzte őket. Az is igaz, hogy az egykori Garasoon emberei nem sok vizet zavartak. Egy kupacban gubbasztottak a hajó farában és majdnem egész nap aludtak. Blake pedig, az indulás óta Boas kabinjában tartózkodott, melyet a kormányos nagylelkűen átengedett neki. Estefelé elérkezett az idő, hogy áldozzanak az isteneknek. Még a szigetek vizéből, számtalan tenyérkagylót gyűjtöttek, amiket egy lefedett vödörben őrizgettek. Ez mindig Tobias feladata volt, vigyázni arra, nehogy elpusztuljanak. A tenyérkagylóban nem voltak gyöngyök, de ennek ellenére nagy becsben tartották őket. Az volt a szerepük, hogy közvetítsenek az emberek és a tengerlakók között.

– Itt az idő! – kiáltotta a kis hajósinas, a halászok pedig odasereglettek a vödör köré. Mindegyik ott volt, még a kapitány és kormányosa is. Egyedül Rip hiányzott, bár ez egyáltalán nem volt szokatlan jelenség. Az adott jelre mindenki belenyúlt a vízbe és kihalászott egy kagylót. Utána a korlátokhoz sétáltak és izgatottan lesték az első korai csillagot. Amikor az megjelent az égen, a kagyló nehézkesen kinyílt. Nem sokat teketóriáztak, gyorsan belesuttogták ügyeletes problémájukat, elrebegtek egy gyors hálát, és messzire behajították őket a tengerbe. Egymás után csobbantak a kagylók és rövid ringatózás után lesüllyedtek a titokzatos mélybe. Akié a legmesszebb repült, az választhatta ki az ünnepi

hordót. Jochen ugyanis nem csak a helytartónak hozott bort, hanem magának is. Persze azokat még a Argent előtt partra vitette. Ez a kis család senkinek nem ártott meg. Most Adrian volt a nyertes. Boas lekísérte a raktérbe és ketten együtt gurították elő a megtermett hordót. A lépcsőknél, már többen is segédkeztek. Blake emberei, sem a közös áldozatban sem a hordó felhozatalában nem vettek részt, ám amikor azt megcsapolták, a bor illata kizökkentette őket fejedelmi magányukból. A gyöngyhalászok nem voltak irigyek, jó szívvvel adtak nekik is. Ez alkalommal maga Blake kapitány is elődugta orrát és Jochen társaságában iszogott. Elég rossz bőrben volt, kalapját mélyen homlokába húzta.

– Mikor érzük el az öblöt? – hangja alig hallhatóan kongott a kalap alatt. Jochen a sötétedő eget kémelte.

– Számításaim szerint ez az út rövidebb lesz. Úgy egy hét múlva már az öböl vizein járunk majd.

– Hozok még bort. – szolt Blake és nehézkesen feltápáskodott. Boas és Jochen összenéztek. Bizonyára valami nyavalyát elkapott a szigeteken. Tekintve a készséges bennszülött nőket ez nem is olyan nehéz. Szép dolog a szerelem, de ott túlságosan sok hajó és matróz fordul meg. Blake visszatért. Odaadta nekik a kupákat és elnézést kérve továbbállt. Emberei, ahogy észrevették, rögtön kiváltak Jochen halászaik közül és engedelmesen követték. A gyöngyhalászok sem sokat törődtek velük. A bor édeni zamata jobban lekötötte őket, különben is nemsokára csatlakozott hozzájuk a kapitány és hú barátja. Harsogó nevetésük a dagadó vitorlákat ostromolta.

Amikor Blake a hordóhoz botorkált, elzavarta onnan a sorokra várókat. Mert magának és gyorsan kiitta kupáját. Aztán újra megmerítette a kanalat, hogy alkalmi beszélgető partnereinek is vigyen. Senki nem vette észre azt a kis mozdulatot, ami megelőzte a kanál borba merülését. Barnás színű port szórt a hordóba és elkeverte benne. Hatása a későbbiekben döbbenetes volt. Jochen emberei szinte eszüket veszítették a szomjúságtól. A hordó egykettőre kiürült, a fedélzet pedig tele lett dülöngélő részekkel. Blake ekkor halkán szolt embereinek. Azok nem számolták hány éneklő halászt gyűjtöttek össze, de akit értek, azt mind beterelték a fedélzeti kalyibába. A kapitány és Boas már lent hortyogtak kabinjukban. Fent, csak Blake és emberei maradtak. A Garasoon egykori kapitánya a kormánykeréknél állt és intett:

– Hozhatjátok a fiút!

Karcsú árnyék suhant át a sós permettől síkos fedélzeten. A Hold baljós fénye izzó nyalábokat festett a korhadó deszkákra és a hanyagul megkötött ponyvákra. Grotoszt játékot űzött a lopakodó árnyal, valószínűtlenül felnagyítva képét. Az el-eltűnedező alak végül megállt az egyik halkan nyikorgó árbocrúd mellett és a fény felé emelte arcát. Tobias volt az, a hajósinas. 8 éves kora óta dolgozott a hajón, istenként tisztelve a kapitányt, aki kiemelte őt a lelencgyermek közt. A dologház fagyos kövén a biztos halál várt volna rá, így amikor Jochen felkereste a gyűjtőházat, vicsorgó kutyaként rontott rá. Elmart maga mellől mindenkit, aki csak a közelébe lépett, míg végül a kapitány rá nem bólintott. Azóta az ajtaja előtt aludt, leste mindenki nem mondott kívánságát. Túlságosan nagy ingét fázósan összehúzta maga előtt és tovább indult a gyöngyhalászok hevenyészett viskója felé. A dűledező kalyiba ajtaja félig nyitva volt, kihallatszott belőle az álmodók hangja. Egész nap keményen dolgoztak, este pedig ünnepeltek. Tobias orrát megcsapta a rothadó ételmaradék és hányás émelyítő büze. Be sem kellett lépnie ahhoz, hogy tudja a bent fekvők között egyetlen józan embert sem talál. Tanácstalanul vakarta meg kócos üstökét, aztán tétován megfordult és a ponyvákhoz lépett. Felemelt néhányat, míg végül leguggolt az egyik mellé és türelmetlenül suttozni kezdett.

– Fabio! Ébredj! A kapitány és Boas kormányos... nem válaszolnak a hívásomra. Nem tudtam felébreszteni őket. Már elhagytuk a Xerona csillagképet! Dél felé sodródunk.

Fojtott káromkodás hallatszott a ponyva alól, aztán felbukkant a hang gazdája. Tobias segített, hogy az álmából ébresztett halászlegény sérülések nélkül tudjon előmászni éjjeli menedékéből. Álmosan odabotorkált a közös hordóhoz és belemerítette kanálát. Szomjasan ivott, nagy hangos kortyokkal, szinte végeláthatatlanul. Aztán leült a gyermek mellé. Szakadozott, térd alá érő nadrágot viselt és tarka mintás nyitott inget. Fekete, göndör fürtjei zilált szénaboglyaként meredeztek fején, mogyorószínű szemei az izgatottan mocorgó fiút figyelték.

– A többiek? Velük mi van?

– A halászok részegen hevernek a kalyibában, fent a kosárban sincs senki. Csak te és én vagyunk ébren. – kihúzta magát kissé. Büszke volt kitartására. Fabio beleborzolt a fiúcska hajába.

– Nocsak ez igen érdekes. A hajó tehát gazdátlanul sodródik a nyílt vízen. Na és az idegen kapitány? Ő hol van?

– Őt sem találom. Az embereinek is nyoma veszett.

– Akkor körülnézünk. Tízen voltak. Ennyi ember csak nem tűnik el nyomtalanul egy ilyen kis hajó fedélzetéről. Tobias tölts meg egy vödört

hideg vízzel és vigyázz, ne sokat lötykölj ki belőle. Boas kormányos urat egy kissé kellemetlenül fogja érni a jeges fürdő, de mivel ő az egyetlen, aki irányítani tudja ezt a vén teknőt, neki mindenképp fent kell lennie.

– Várj Fabio. Keith is ért hozzá valamit. Az öreg tanítgatta őt, amikor elhagytuk az öblöt. Hallottam, hogy meg volt vele elégedve.

– Akkor mi sem egyszerűbb. Felébresztjük Keith barátunkat is, aki aztán helyes irányba tereli a bárkát. Gyere.

Tobias vigyorogva rohant el egy vödört keríteni, Fabio, eközben megtornáztatta elgémberedett végtagjait. Kisvártatva fülledt hőség kúszott köré, alaposan megnehezítve a lélegzését. Járkálni kezdett a fedélzeten, egyre bágyadtabb mozdulatokkal törölgetve veritékező homlokát. Végül lábai erőtlenül összecuklottak alatta és ő letottyant a vizes hordó mellé. Zihálva emelte fel arcát a gomolygó felhőkkel teleszórt égbolt felé és hirtelen észrevett valami egészen szokatlan dolgot. Először nem látta tisztán a lusta mozdulatokkal forgó alaktalan csomagot, ami fent a vitorlák rúdján függött. Megdörzsölte szemeit, hogy jobban lásson, aztán rémülten hördült fel. Egy ember lógott fent a magasban, lágyan himbálózva a szél kedve szerint. Halott volt, ehhez nem fért kétség. Fabio nagy nehezen talpra állt, szemeit egyetlen pillanatra sem véve el a borzalmas látványról és elindult a kötélhágcsók felé. Olyan kába volt a forróságtól, hogy csaknem keresztülesett saját lábában, de rémülete nagyobb volt még a tagjait elnehezítő fáradtságnál is. Fogcsikorgatva megragadta a jókora csomókat és mászni kezdett. A holttest közben békésen forgott körbe-körbe mintha csak illegetné magát az őt táncoltató forró levegő előtt. Csaknem négy méter magasan volt a fedélzet deszkáitól. Fabio öklendezve fordult félre, aztán újból nekivágott az egyre csökkenő távolságnak. Csak remélni tudta, hogy a hajósinas még nem tér vissza. A halott ekkor hirtelen felé fordította arcát és Fabio nagyot kiáltva hőkölt hátra. Csakhogy alatta nem volt semmi. Kezei kétségbeesetten kaptak a nagy hullámokat vető kötelek után, de elvétette a mozdulatot. Zuhanni kezdett. Széttárt karjai vadul csapkodtak, aztán iszonyatos rántást érzett bal vállában. Fél karja beleakadt az egyik tartalék kötélbe és bár pokoli fájdalmat okozott neki, de megtartotta testét. Hálálkodva köszönte meg a tengeri istenek segítségét és immár kitisztult fejjel átgondolta a dolgot. Egyedül nem tudja lehozni onnan a súlyos testet, tehát segítséget kell szereznie. Szemeit dühödtt könnyek homályosították el. A vicsorgó arc tulajdonosában barátjára, a Goblen-öböl leányainak kedvencére ismert. A halál eltorzította kedves vonásait, a lehunytt szemek alól kifolyt véres könny, bemocskolta arcát. Keith volt az. Fabio átkozódva mászott visszafelé, azt kívánva bár csak el sem indult volna erre az útra. Lenézett a

kékesfekete hullámokra, szemei végigpásztázták a halászbárkát. Akkor vette csak észre, hogy az egyik csónak hiányzik. A hajnal azonban még messze járt.

– Blake! Légy ezerszer is elátkozva! Egyszer úgyis megtalállok és akkor véged! – ordította a hallgatag hullámok felé. Hirtelen mindenre fény derült. Keith halott, a társai eszméletlenül fekszenek a saját mocskukban a kapitánnyal, pedig ki tudja, mi lehet. Boas sincs a helyén, talán ő is holtan hever a kabinjában. Nem bírta tovább az óvatos araszolást, az utolsó két méteren elengedte a kötelet. Szerencsésen esett, majd utána futni kezdett a kalyiba felé. Tobias ott feküdt nem messze az ajtótól, a vödör mellette hevert. Kipirult arcából rögtön látta, hogy csak a meleg terítette le a kölyköt. Belerúgott a nyikorgó ajtóba és rázni kezdte a halászokat. Egymás után tértek magukhoz, de még beletelt egy kis időbe, amíg felfogták, hol is vannak egyáltalán. Adrian ahogy meghallotta a történeteket, félrelökte Fabiot és zokogva rohant a főárbc irányába. Keith a tejtestvére volt. Úgy kellett őt elvonszolni onnan. Ketten aztán mászni kezdtek, hogy lehozzák a holttestet. Guy közben megpróbálta felocsolni a kis hajósínast, amikor feltámadt a szél. Tobias rémülten kapaszkodott bele az öles karokba, miközben Guy a kalyiba biztonságába vitte őt. A nagy fehér vitorlák nyögve feszültek neki a rettentő erejű szélnek. Ami nem volt rögzítve a fedélzeten, gurulni kezdett a bárka egyre táncolóbb mozgása miatt. Az addig nyugodt és ártalmatlan tenger, ember nagyságú hullámokkal árasztotta el a fedélzetet, lesodorva róla a halászokat. Szerencsétlenek az egyik percben még gyanútlanul álltak az imbolygó fedélzeten letaglózva a rettenetes hírek hallatán, a másik pillanatban pedig már elnyelte őket a tenger. Még felbukkantak segítségért ordítva de aztán a hullámok beléjük fojtották a szót. A bárka vészesen ingadozott a tomboló hullámok hátán. Néhányan a hajó oldalán lógó kötelekbe gabalyodtak és úgy fulladtak meg. Adrian megemberelte magát és dacolva a bömbölő tengerrel, elindult Fabio felé. Úgyesen elhajolt az egyik lengedező árboc elől és átverekedte magát a síkos középrészen. Erőtlen ordítása túlharsogta a vihar zúgását.

– Gyorsan, kötözzétek le magatokat. A tartalék kötelek ott vannak a kerék mellett! Ki hiányzik?

– Sokan! Nagyon sokan! – jött a kétségbeesett kiáltás, valahonnan a vízfüggöny mögül. Adrian hangja beleveszett a féktelen orkán sikításába. Nem sok lehetősége maradt, el lett vágva a többiektől. Dereka köré tekert egy gazdátlan kötélvéget és nekilapult a korlátnak. Ajkai hangtalan imát mormoltak, ahogy a fekete eget bámulta. A villámok időnként széttépték a felhőket melyek mögül előbukkant a Hold kísérteties arca. Halovány fénye

rémisztő ábrákat rajzolt a tajtékzó fellegekre. Végtelennek tűnő percek után egyszer csak felbukkant Fabio és lerogyott a gyöngyhalász mellé. Megragadták egymás karját. A fiatal gyöngyhalász fején jókora púp éktelenkedett, inge elszakadt. Megpróbálta túlordítani a vihart.

– Nem tudok lemenni a kabinokhoz! A víz... nem engedi. Félek, hogy akik lent maradtak, már halottak. Mit tegyünk?

– Ha csitul a vihar kissé, megpróbáljuk újra. Az egyetlen, amit most tehetünk, hogy nem öletjük meg magunkat. Az istenek haragszanak ránk. Halott van a hajón, és mi nem adtuk meg neki a végtisztességet. Ki tehetette ezt vele? Ki volt az, aki ilyen szörnyűségre képes? – Adrian már csak suttogni tudott. Hangja elveszett a víz bömbölésében. Fabio a szájáról olvasta le szavait és visszatátogott.

– Blake. Ő és az emberei eltűntek még az éjszaka, amikor mindannyian aludtunk. Attól tartok nem csak Keith halála szárad a lelkén. Az, hogy sem Tobias sem én nem tudtuk kinyitni a kapitány és Boas ajtaját, szörnyű dolgot sejtet. – hasztalan törölgette arcát, a sós víz szakadatlan mosdatta őt. Reszkető kezekkel kapaszkodott az egyik hatalmas karikába, ami a vasmacskát rögzítette. Az egyébként nyugodt tenger teljesen megvadult. Mintha gonosz erő szállta volna meg, megátalkodottan rontott neki a kis hajónak újból és újból. A kétségbeesett sikoltások rég elültek. Egyikük sem tudhatta vajon ki maradt életben. A zúgó, bömbölő szörnyeteg, amelyé a Keleti-tenger vált, úgy tűnt senkinek nem kegyelmezett. Adrian arca eltorzult az erőfeszítéstől, ahogy tartotta magát. Karja begörcsölt, kénytelen volt elengedni a korlátot. A tenger ekkor minden eddiginél erősebb támadásba kezdett. Fabio a közeli villámlástól egy pillanatra megvakult, így nem láthatta a mélyből felmerülő szörnyet.

– Meg kell néznünk őket Fabio. Nem tudnék többé a... – de már nem tudta befejezni a mondatot. Rettentő erejű lökés rázta meg a papírhajóként hánykolódó bárkát. Adrian üveges szemekkel bámulta a gőzből felbukkanó hatalmas krémszínű testet. Az óriási mélytengeri hal méteres permetet fújva merült le újra a habokba. Egyetlen mozdulatától szárnyra kapott a hajó és sebesen száguldott a fojtogató hullámok között. Adrian kötele elszakadt és a fiatal férfi elsodródott Fabio mellől. Barátja utána kapott, de őt meg szorosán tartották a hevederek. Egyetlen röpke pillanatra kezük még elérte egymást, aztán a tenger széttépte őket. Fabio még látta, ahogy Adrian megkapaszkodik egy csapkodó láncriban, aztán az újabb vízár, végleg eltakarta előle a játék babaként hánykódó testet. Egyedül maradt.

– Elég! Ne akarjatok több áldozatot! Mivel bántottunk meg benneteket, hogy ekkora büntetést róttatok ki ránk? – kiáltotta kétségbeesetten a

tomboló hullámoknak. Fuldoklott, rázta a hideg és egyre csak Keith szenvedéstől eltorzult arcát látta maga előtt. Kegyetlen kínokat állhatott ki halála előtt. Fabio el nem tudta képzelni miért kellett meghalnia. A bárka ekkor újból megbillent és elszabadultak a lerögzített hordók. Halálra váltan takarta el szemeit, ahogy meglátta a dübörögve közeledő monstrumokat. A hordók áttörték mellette a korlátot és eltűntek a hörögve nyeldekülő hullámok között. Kétségbeesett fohásza süket fülekre talált. Az istenek elfordították arcukat a kis halászhajóról. Az út véget ért.

3. fejezet: Hazafelé

Kíváncsi szemek bukkantak fel a dülöngélő hajó mellett. Nagytestű halak voltak, a lenti hidegebb vizekből. Sima bőrükön megcsillant a napfény. Szürke testük hangtalanul siklott a megtépázott bárka mellett, átsuhantak alatta, vezették a hullámok között. Kölykök is voltak velük, játékos, fürgé kölykök. Magas, éles hangon sipákkoltak egymásnak és neki nekikocantak a hajó oldalának. Talán az istenek küldték őket, engesztelésül. Talán ők maguk voltak azok. A bágyadtan ringatózó hajó nem vett rólu tudomást. Jochen büszke bárkája közel állt az elsüllyedéshez. Oldala foghíjasan tátongott, vitorlái megszagatva heverték a fedélzeten. Árbocai törötten ütődtek a lustán forgó kerékhez. Hiányzott az erős kéz, a határozott irányítás. A hajó fedélzetén semmi nem mozdult. Élettelen volt minden.

Gyötrő szomjúságra ébredt. Torka reszelt, mintha homokkal szórták volna tele. Kinyitotta szemeit, de rögtön meg is bánta. Elvakította a nap. Hunyorogva próbált felülni, ám teste nem engedelmeskedett akaratának. Bal karja zsibbadtan hevert egy döglött kígyóként rátekeredő kötélkupac alatt. Nagy nehezen kiszabadította és fájdalmas arccal várta, hogy visszatérjen belé az élet. Egyelőre túl fáradt volt, hogy szemügyre vegye meggyötört testét, így csak végigtapogatta magát, nem tört-e csontja. Inge eltűnt, mellét lilás horzsolások és mély napégette sebek díszítették. Mintha karvastagságú korbáccsal vágta volna végig rajta. Percekkel később eszébe jutott minden. A hirtelen jött vihar, a segélykiáltások és a rohanó hordók. A nyilalló horzsolást a köté okozta, ahogy megakadályozta, hogy a hordókkal együtt ő is eltűnjön a tenger fenekén. Nagy sóhajtással átfordult az oldalára. Arra gondolt, hogy mindez csak ostoba álom volt. De a lágyan ringatózó hullámok és a perzselő deszkák meggyötörték az ellenkezőjéről. A fedélzeten feküdt, egy olyan hajó meggyötört fedélzetén, amit csaknem teljesen tönkretett a háborgó tenger. Lassú mozdulatokkal feltérdelt és körülnézett. Nem messze tőle, arccal a forró padlózatra borulva egy félmeztelen alak feküdt, egészen a tépett ponyvák takarásában. Háta mögül halk suttogást hallott, majd ahogy hátrafordult, szinte a nyakába zuhant az elkínzott hang gazdája. Tobias volt az. Fabio szóltanul magához ölelte a remegő gyermeket.

– Maradj itt kölyök. Megnézem van-e még valaki életben rajtunk kívül.

De a kis hajósinas nem engedte, úgy szorította a vállait, hogy belefehéredtek ujjai. Jobb válla furcsa pózban állt, valószínű kificamodhatott. Amikor meg akarta nézni a fiúcska szisszenve hátrébb húzódott. Fabio szelíden felemelte arcát.

– Ne félj. A vihar elült. A tenger megelégelte a holtakat. Minket már nem fog bántani.

– Guy a szemem láttára halt meg. Az egyik ponyva elszabadult és nekiszorította a korlátnak. Nem tudtam segíteni neki, mert rám dőlt a kalyiba. Ott feküdtem alatta és mindent láttam. – az élmények hatására öklendezni kezdett. Fabio szorosán tartotta, amíg jobban lett.

– Tobias. Guy nem azért halt meg, mert te nem tudtál segíteni neki. Erre gondolj. Örülj, hogy most te beszélgetsz itt velem. Fájdalmas ezt mondani, de így van. És most megyek a többiekért. Tessék, itt a sapkám, már amennyi megmaradt belőle. Vigyázz rá, amíg nem jövök.

Ez az egyszerű gesztus segített. Tobias a mellére szorította a sapkát, melyet Itole színéből varrtak drága kezek, és le nem vette a szemét róla. Fél füllel hallgatta, hogyan szólongatja Fabio a többieket és boldog volt mikor egyre több reszketeg hang válaszolt neki. Fabio bal keze még mindig pocsek állapotban volt, de szép lassan odatámogatta az alélt halászokat Tobias mellé. Az, aki egészen a ponyvák alatt hevert, Val volt. Nem messze tőle, egy fennakadt hordó darabjai között találta meg Lex nevű társát, aki örömeiben, hogy életben vannak, hatalmas csókot nyomott zúzódásokkal teli arcára. Fabio egészen halkán elnevette magát és megmutatta hol vertek tanyát. A következő túlélőben majdnem hasra esett. Mason volt az. Fabio azért nem vette észre, mert a férfi betakarozott egy szétszakadt vitorlával és egészen eltűnt a többi szélfűtta lepel között.

Nemsokára a túlélők mind ott kuporogtak a főárboc roncsai mellett, és egymás sebét kötözgették. Fabio egyedül tért vissza, miután utoljára még körbesántikált a romba dőlt fedélzeten.

– Öten maradtunk. Öten a tizenhatból. Egy olyan hajóval, ami nem lesz képes megtenni a maradék utat. Mi van a csónakkal?

– Lex azt mondja, talán meg tudja javítani. De akkor sincs élelmünk és vizünk sem. Minden állat elpusztult, amit a szigetekről hoztunk. A száraz eleség pedig szőrén-szálán eltűnt. Nyilván a vihar sodorta el. – felelte fáradtan Val. Arcáról hámlott a bőr, a sós víz beleégett sebeibe. Combját felhasította valami, félő volt, hogy elvérzik. Éppen Tobias kificamodott vállát rögzítette. Amint készen lett a bonyolult művelettel, Fabio és Mason hanyatt fektették őt, majd lábai alá pakoltak mindent, amit csak mozdítani

lehetett. Val így most nem kelhetett fel. A kisinas sápadtan figyelte őket, könnyes szemeiben halálos fáradtság ült. Mason nekitámaszkodott az egyik épen maradt korlátnak. Fejét piszkosszürke turbán díszítette.

– Nekem már nem fáj semmim. Ha le tudunk jutni a kabinokhoz, felhozhatok egyet s mást. Ha a csónak jó lesz, itt hagyhatjuk ezt az átkozott hajót. Jobban utálok, mint azt a vén banyát, aki felnevelt, pedig az egy kész veszedelem én mondom nektek. – szavait halk nevetés fogadta. Fabio füttyentett egyet. Lex sókristályos feje bukkant fel a hajó oldalára kötözött hágcsó tetején, aztán ahogy derékig felhúzta magát, átlendült hozzájuk. Ő volt az egyetlen, aki elutasította az ápolást, mondván, neki nem sérült meg semmije.

– Nemsokára rendbe tudom hozni. De elkelne egy kis segítség. Tobias. Neked kis ujjaid vannak. Ó, ne haragudj. Hiszen még kapaszkodni sem tudnál. Maradj csak kölyök.

– Átkozottul szomjas vagyok. – szólt közbe erőtlen hangon Val.

– Ezzel mind így vagyunk. – Fabio megsimította a napégette arcot. Val hálásan pillantott rá, majd szinte azonnal elaludt. Fabio tovább beszélt. – Lent a kabinokban vannak még hordók. Ha nem is víz, de bor van bennük. Mason és én megkíséreljük felnyitni az ajtót. Tobias te maradj az árnyékban. Ha bármi van, kiálts. Két csapatra válunk. Este pedig, ahogy hűvösebb lesz, halászunk. Ha van hal, van élet is. Munkára. – Mason elindult már a lejáró felé, de rémült kiáltás állította meg. Fabio akkor már ott térdelt Lex összeroskadt teste mellett és halkán intézkedett. A fiatal halász, látszólag tényleg sértetlen volt, de ahogy levették ingét, jól látszott, hogy tucatnyi sebből vérzik. Mason felnyalábolta és a ponyvák takarásába vitte. Tobias odakuporodott Lex fejéhez és komoly arccal szedegetni kezdte a bőrébe fúródott szálkákat. Fabio elindult Mason után. Ő legalább járt tudott és jobb keze azért használható volt. Tanakodva álltak meg a lejáró fölött, aztán Mason nagyot nyögve leemelte a csapóajtóra zuhant gerendát. Utána akár a pelyhet felrántotta a kis ajtót. Nyálkás sötét tátogott rájuk.

Fabio óvatosan kitapogatta mezítelen lábaival a meredek lépcsőket és Mason segítségével leereszkedett a vak sötétbe. Barátja szorosan a nyomában jött fölötte. Fabio a hűvös deszkafalakhoz simult és rátámaszkodott társa vállára. Az előtérben várakoztak, hogy kissé kifújják magukat. Alig hallhatóan suttoztak.

– Vigyázz! Enged a zár! Ugorj felre, nehogy megsérülj! – morogta a bivalyerős halász és nekifeszült még egyszer utoljára a masszív ajtókeretnek. A fa remegett, nyögött de végül kimozdult a helyéről.

– Van nálam egy tör. Ki tudja, mit találunk odabent. – Fabio ajkai megremegtek. Félelem futott végig jegesen a gerince mentén.

– Én attól tartok, senkit nem fogunk ott találni. Csak holtakat. A levegőnek édeskés szaga van. A halál bűze. – Mason megvakarta serkenő szakállát.

Végigsimították az ajtókat, melyek meglepő módon teljesen szárazak voltak. A hajó építője annak idején különös gonddal tervezte meg a tengerjárót. Nem volt véletlen, hogy bár vehetett volna szebbet is és jobbat is, Jochen kapitány a világ minden kincséért nem vált volna meg a hajójától. Még az apjáé volt, amolyan kabalahajónak tartotta meg. Az első fülke a kormányosé volt. Fabio dobogó szívvel nyomta le a vaskilincset. Odabent nem volt senki. Mason közben már a kapitány ajtaját feszegette. Fabio gondosan körbetapogatózott a szobában, ami épp akkora volt, hogy egy ember kényelmesen elfért benne. Boas, ha nem a kormányon állt, ide vonult vissza elmélkedni, és persze iszogatni. Mason egyszer csak megjelent az ajtóban. Alig lehetett a hangjára ismerni.

– Igazad volt Fabio. Megölték őket. Ott fekszenek a fal mellett.

– Most már egészen biztos, hogy Blake volt az. A kapitány egykori barátja. Nyilván Boas is eltöltött vele néhány órát, ha beengedte a kabinjába. Tudod milyen zárkózott volt. Elvittek valamit?

– Nem. Ez a furcsa ebben a gyilkosságban. A börtorsolyok a helyükön, a mérőeszközök is. Nem a pénz, vagy a bor miatt ölték meg őket. Valami más oka volt.

– Akármi is lehetett az ok, addig nem nyugszom, amíg el nem kapom ezt az átkozott fattyút. – szólt keserűen Fabio, aztán hátrafordult. A mögöttük lévő kis ajtó a raktárba vezetett. Jochen ott tárolta azokat a hordókat, melyeket a helytartóságra kellett vinniük. Az úr megszorongatta a kapitányt, nagyobb hasznot követelt, vagy a hajót. Azok a hordók pedig, amelyek áttörve a korlátokat eltűntek a mélyben, Jochen adósságait egyenlítették volna ki. Fabio keserűen megrázta fejét. A kapitánynak soha többé nem kell attól félnie, hogy Soledad Duvall elveszi tőle a hajóját. A bárka követi majd a tenger fenekére. Mason piszmogása riasztotta fel. Az ajtó nyitva volt, csak egy egészen kis taszítás kellett, hogy kinyíljon. Csak annyira távolodtak el egymástól, hogy karjukkal könnyedén elérjék a másikat. Egyszerre szagoltak bele a levegőbe.

– Itt megsérült valamelyik hordó. Érzem a kiömlött bor illatát. Ha ezt kivisszük, a többiek ihatnak is belőle.

– Jó ötlet barátom. Vonszoljuk ki az istenek italát szomjazó testvéreinknek.

Kétfelől megragadták a nehéz hordót, majd fújtatva rángatni kezdték a lépcső felé. Fabio nem is a fülével, mint inkább az ösztöneivel meghallott egy apró neszt. Elengedte a hordót és megbökte Mason vállát. Visszalopakodtak az előbbi helyükre és Fabio négykézlábra ereszkedett. Lépésről lépésre araszolatott a hordók mellett, amikor egy mozdulatlan testbe ütközött. Rémületében nagyot kiáltott, mire Mason odaugrott, nem törődve az óvatossággal és megragadta a fekvő alakot. Az felhorkant és megrándult a kezei közt. Mason ordítva dobta el magától a bortól bűzlő embert és kirántotta törét. De akkor már Fabio ott kuporgott a nyöszörgő alak mellett és kacagva ölelgette. Mason hitetlenkedve dörmögött mellettük.

– Rip az! Ezért nem találtuk. Itt volt lent egész idő alatt és túlélte a vihart. Jó öreg kocsmárosom. Nemhiába áldoztál annyi pohárral az isteneknek. – azzal magához ölelte a hullarészeg férfit. Rip tiltakozva habogott valamit, aztán visszasüllyedt a megszokott mámorba. Mason hiába rázogatta, az ital még nála is erősebbnek bizonyult. Ketten együtt is alig tudták felcipelni könnyűnek nem nevezhető testét a fedélzetre. Később, amikor egy pokrócba csavarva ott üldögélt közöttük és könnyezve hallgatta a tragédiát, fennhangon megfogadta: – Ha egyszer újra Itolen partjaihoz érnek, az öt túlélő ingyen ehet nála ameddig csak ő él.

Tobias nagyot nyelt. Számára ez az ígéret, maga volt a mennyország. Fabio szíve összeszorult. Hiába volt ő az egyik legjobb gyöngyhalász, hiába bírta a leghosszabb ideig a víz alatt, ha a helytartó elvette minden pénzüket. Nem csak akkor semmizte ki őket, amikor elvette tőlük apjuk hajóját, az egyetlen lehetőségüket az életben maradásra, hanem az óta is minden visszatéréskor. Sem Jochen sem ők nem tarthattak meg semmit, amit a bennszülöttektől kaptak. Magával a helytartóval nem találkoztak soha, mindig csak követivel, a rettegett helytartósági katonákkal. Azok pedig nem kérdeztek, és nem magyarázkodtak. Annyi ezüstöt hagytak nekik, hogy kihúzzák a következő útig, majd otthagyták a kétségbeesett és megszegyenült halászokat. Jochen pedig, nem mert ellenkezni. Hajszálon függött így is, hogy adósságai miatt elveszíti-e hajóját. Fabio az otthon maradtokra gondolt. Napról napra éltek és még így is előfordult, hogy a szájától vont a szegényes vacsorát, hogy húgai ehessenek. De Rip nagylelkű ajánlata megoldaná a problémájukat. Na meg a bennszülött törzsfőnöktől kapott tör is, amiért szép összeg ütné markát a piacon. Mindig akad gyűjtő, aki megveszi az efféle holmikat. Feltéve, ha valóban megérkeznek a Goblen-öböl oly régen áhított kikötőibe.

Mason gondterhelten állt a megmaradt korlát mellett. A bárka irányítatlanul sodródott a szeszélyes Keleti-tenger kéklő hullámain. Viharvert külseje percről percre szomorúbb látványt nyújtott. Se vitorla, se kormánykerék nem maradt. Egyedüli esélyük a csónak volt. Azonban egyikük sem volt olyan állapotban, hogy hosszú távon evezni tudjon. Itolen partjai elérhetetlen messzeségben voltak. Fabio odasétált mellé. Arcát fekete borosta fedte. Haja elvadultan lobogott. Törődött is ő most a jólfésült-séggel.

– El kell temetnünk őket.

– Igen, tudom. – Mason a messzeséget fürkészte. – Mit gondolsz Fabio? Hazajutunk valaha?

– Nagyon remélem. Rip ajánlatát nem hagyhatjuk ki. Rossz boltot csinált velünk az öreg szakács. Nem is tudja mennyit eszünk valójában.

– Bárcsak megtudná. Mit gondolsz, van egy szemernyi esélyünk is?

– Meg kell próbálnunk. A hajó nem bírja már sokáig. Kihozzuk a kabinból azokat a dolgokat, amikkel tájékozódni tudunk és nekivágunk. Ha szerencsénk van, erre jár egy másik hajó és megmenekülünk. Ha nem, akkor nekünk kell hazaevezni.

– Így van. Ez a rosszabb variáció. Lemész?

– Igen. A fiúk már összegyűjtötték a használható anyagokat. A vitorlák nagy része tönkrement. Szemfedőnek viszont jók lesznek. Boas vallásos volt?

– Nem tudom. Annyit káromkodott, hogy ezt egyetlen isten sem tűrné sokáig.

– Jochen viszont nyugatról jött. Az ottani népek egészen más isteneket imádnak, mint mi.

– Akkor azt hiszem elegendő lesz az egyszerű gyászbeszéd. Az istenek úgyis elpártoltak tőlünk. Nem hiszem, hogy a gyászbeszéd ellenükre lenne.

– Elmondod majd?

– Igen. Sajnos van benne gyakorlatom. – sóhajtotta Mason letörten. Fabio beleköpött a tengerbe, aztán elment, hogy összegyűjtse az induláshoz szükséges eszközöket.

Szóltanul álltak egymás mellett, közrefogva a leplekbe csavart holttesteket. Lex kezében tör volt. Ő vágja majd el a köteleket, hogy a hajó kapitánya és kormányosa végleg magukra hagyja őket. Val átölelte a síró Tobias vállát. A fiúcska sosemvölt apját vesztette el. Jochen kapitány sokuknak jobb életet adott, mint amiből elmenekültek. Fabio is közéjük tartozott. Azzal, hogy a kapitány hajójára vette, lehetősége nyílt arra, hogy

könnyítse hűgai nehéz helyzetét. Számára ez volt a legfontosabb. Most, hogy a hajót sorsára kell hagyniuk, tanácstalanok lettek. Egyiküknek sem volt annyi tapasztalatuk, hogy elkormányozzanak egy másik hajót. Ők a tenger mélyén dolgoztak, nem a fedélzeten. Másik hajót kell keresniük, ha élni akarnak. Élni és enni! Itolen nyomor sújtotta negyedében ez volt a jelszó. Mason megköszöri torkát.

– Barátaim! Búcsút kell vennünk szeretett kapitányunktól és Boas kormányostól. Mindketten egy életet töltöttek el a három tenger vizein. Ismerték a Distens néven is emlegetett Keleti-tenger nyughatatlan természetét, a Déli-tenger szelíd hullámzását és az északi vizek titokzatosságát. Szerették a tengert és mindig készek voltak új utakra menni. Minket az a szerencse ért, hogy néhanapján elkísérhettük őket. Emlékszem, egyszer Jochen azt mondta:– „Remélem a hús habok közt lelem majd halálom. Semmi nincs olyan közel szívemhez, mint a végtelen kékség.” A sors kegyetlensége, hogy életét gyilkos ármány oltotta ki, s vele halt hű barátja is. Ők ketten szétválaszthatatlanok voltak életben és most már a halálban is. Esküdjünk, hogy gyilkosán még bosszút áll valamelyikünk. Vagy ha mi nem is, hát leszármazottaink. Ez az eskü lesz az imádságuk.

Lex a messzeséget nézte. A hatalmas napkorong izzó fényében ott úszott a távoli otthon. Val elfordult, és letörölte könnyeit. Rip nem is türtőztette magát. Fabio komor arccal ízlelgette a bosszú édes gondolatát. Tobias némán állt mellettük. Mason ekkor újra megszólalt.

– Nem nyugszunk addig, amíg gyilkosaitok meg nem bűnhődnek! Az istenek látják lelkünket. Ég veletek!

Mindannyian utána mormolták az eskü szövegét. Lex elvágta a köteleket. A testek belecsapódtak a hideg hullámokba. Azok összefonódtak felettük, aztán örökre elnyelték őket. Lex visszafordult feléjük.

– Készüljünk. Nincs sok időnk. A hajó nem biztonságos többé. A csónak egyszerű lélekvesztő, de nekünk most mindennél többet ér. Ha az égiek mellettünk állnak, hazajutunk. Tudom, hogy mindenki fáradt és sérült, de nem szabad elhagynunk magunkat. Élelmünk alig van, víz helyett némi bort viszünk magunkkal. Remélem, szerencsével járunk és meglátjuk még Itolen napfényes partjait.

4. fejezet: Itolen

Itolen. A keleti partvidék nyüzsgő kikötővárosa. Az egyik legnagyobb városa a déli területeknek. Méreteit csak Krynem, minden utazó áhított oázisa szárnyalta túl. Itolen negyedei messze földön híresek fegyvereikről, szajháikról és vendégfogadóikról. Az aranyások kedvelt szórakozóhelye, időtlen idők óta. Az Arqent-félsziget bővizű forrásai azonban csak keveseknek tárták fel kincseiket. Azok pedig, akiket elkerült a szerencse, néhány napra feledni akarták kudarcukat. A kocsmákban örökös verekedések folynak a szerencsejátékok miatt, a hátsó udvarokon pedig tiltott viadalokat tartanak, melyek minden éjjel nézők tucatjait vonzzák a mocskos arénákba.

Itolen utcáit állandó por borítja, ha pedig leesik az eső, az utcák napokig járhatatlanná válnak. A helytartóság nem törődik az életkörülményekkel, csak az egyre növekvő adókat szedi be. Észak követei ritkán vetődnek erre, maga a helytartó is évenként csak egyszer jön el személyesen. A temető kívül fekszik a városon, közel a jól hajózható Werverfolyóhoz. Falain belül szerencselovagok, nincstelenné vált kalmárok és orvul meggyilkolt nemesek pihennek. A krullok áldozatait a családok maguk temetik el apró földjeiken.

A város bohém-negyede éjjel nappal hangos a vad mulatozásoktól és a vándorszínészek mulatságos előadásaitól. Kóborló dalnokok és kegyvesztett festők lakják a magas, többszintes kőházakat, utcalányok mosnak rájuk, kik egyszerre műzsáik és ágyasaik. Éhezéstől beesett arcú krónikások járnak naphosszat a város girbegurba utcáit, hogy néhány rézpénzért eladják tehetségüket a jötevőknek.

A kikötői negyed lázas lüktetése elvarázsolja az utazni vágyót, halszaggal és tengervízzel vegyített parfümben fürdetve meg minden hajnalban. A partokon egymást érték a kis bódék, melyekben nemritkán tucatnyian is szorongtak. Ameddig a szem ellátott, hajók ringatóztak a piszkos hullámokon. Néha egy-egy mélytengeri ritkaságot sodort partra a hajnali árhullám, olyankor az egész város odasereglett és addig tartott a látványosság, amíg a rothadás szaga már elviselhetetlenné nem vált. Mindig akadt olyan élelmes halász, aki magáénak tudta a zsákmányt és a különös színű pikkelyeket fillérékért árulta a sokaságnak. Pikkely pedig volt bőven. Na meg kíváncsi ember is. Hajók cseréltek gazdát, nemritkán a magát jól megszedett egykori halász vette meg azt, amin addig a

tengereket járta. Kapitánya lett társainak. Szinte mindig új legénység után kellett néznie. Nagy volt a vándorlás a bárkák között.

Az előkelőségek villái messze a külvárosban épültek fel. Az odavezető utakat éjjel nappal katonák őrizték, egyszerű halandó nem is mehetett arra. Ha mégis megpróbálkozott vele, alapos veréssel tért vissza, és akkor még szerencsésnek mondhatta magát. A nemesek ellenben gyakori vendégei voltak a tiltott szerencsejátékoknak, és jaj volt annak a vakmerő közembernek, aki győzedelmeskedni merészelt fölöttük.

De nem csak Itole napsütötte partjai, lüktető magva és finnyás külterülete létezett. Ott volt a csak suttogva emlegetett sötét oldal, ahová épeszű ember egyedül be nem tette lábát. Sokkal nagyobb veszélyek vártak rá, mintha naponta ostromolni próbálta volna a villanegyedet. Gyilkosok, kalózok, tolvajok és egyéb pokolbéli népek lakták azt a részt. Nagysága vetekedett a három rész egészével. Komor asszonyok éltek a lepusztult házakban, éles szemű és sokszor igen kegyetlen gyerekhaddal körbevéve. A férfiak pedig az ördög cimboráiként váltak hírhedtté. Abba a negyedbe senki nem ment és csak nagyritkán jöttek ki lakói. Felbukkanásuk elhallgattatta a beszédet, a nevetés elhalt. Árnyékká vált mindenki, és hálát adott az égieknek, hogy elkerülte a személyes találkozást. Az volt az északi rész.

Egyformán nehéz az élete minden kétkezi munkásnak. Mégis nap, mint nap új reményekkel ébrednek szegényes házaikban, hogy feledve a tegnapi nyomorát tovább szőjék álmaikat.

Agyonfoltozott kendőbe bugyolált fiatal lányka szaladt át a koszos sikátorokon. Fekete varkocsa kiszabadult a tarka mintás anyag alól és röpködve kísérte légies mozdulatait. Nagy, barna szemeiben különös tűz lobogott. Elfutott a kelmefestők műhelye előtt, hangos ovációt váltva ki a legényekből, majd hirtelen megtorpant a varroda ajtajában. Pihegve lesimította rakoncátlan fűrtjeit és megigazgatta ruháját. Félve kopogtatott a hatalmas ajtón. Rút, púpos anyóka dugta ki a kémlelő ablakon csupa ránc fejét és kérdően mordult a pihegő kislányra.

– Rue mama! Lillyellával kell beszélnem. Nagyon fontos, amit mondanom kell neki. – szólt a lányka kezét tördelve.

– Várj itt, amíg hozom a kulcsot. Nem bírtok nyugton maradni. A munkaadód tudja, hogy itt vagy?

– Igen. Ő küldött ide. De nagyon siess, kérlek! – sápadt arca kipirult az izgalomtól. Gyönyörű volt. A csúfság felhorkant, aztán becsapta az ajtócskát. Hosszú percek teltek el, míg végre kinyílt a bejárati ajtó. Az anyó félig vak fia engedte be a lánykát, majd ahogy az belépett, durván

nekítaszította a falnak. A kislány sikítani próbált, de koszos, zsírszagú mancs tapadt szájára. A másik kéz pedig szaggatni kezdte egyszerű ruháját. A szoknya alól kivillanó hófehér bőr vadállati üvöltést csalt elő az emberi szörny eltorzult szájából. Már-már lecsapott volna a, tehetetlen kis testre, amikor tompa puffanással záporozni kezdtek rá a botütések. Vinnyogva engedte el a lányt, aki lélekszakadva rohant be a jókora műhelybe. A rém mellett feltűnt az anyó és kárörvendve nézett a riadtan menekülő kislány után.

A gyermek végigszaladt a félhomályba burkolózott asztalok mellett, az ott ülők nagy felháborodására, míg végül odaért az utolsó előtti asztalhoz és térdre esett a támla nélküli sámlin kuporgó sovány alak mellett. Sírásba fulladt szavai belevesztek a méltatlankodó zúgásba, így az idősebb lány először nem is értette, mit mond húga. Szelíd vonású arca megfeszült a figyelemtől, hogy megfelejtse az akadozó mondatokat, amikor egyszer csak világossá váltak a kislány szavai.

– Hazajött! Végre hazajött! – kiabálta egyre hangosabban nem törődve a többiekkel. Az idősebb lány óvatosan letette öléből a színes kelmét és átölelte a kicsi remegő vállait.

– Ki mondta ezt neked? Annousca ki volt az?

– Az asszonyom! Többen látták őket a kikötő menedékházában. Nemhiába imádkoztunk annyit. Él és itthon van!

Megragadták egymás kezét majd nevetve sírva, összeölelkeztek. A varrónők értetlenül figyelték a szokatlan jelenetet. Lillyella belekarolt a kislányba és együtt futottak ki az éltető napfényre. Egy arra haladó szekér felvette őket aztán vad iramban, nem kímélve a lovakat szinte repültek a kikötő felé. A két lány ott kuporgott a liszteszsákok tetején és tágra nyílt szemmel nézték az egyre közeledő nagy kékséget. Mennyi álmatlan éjszakán álltak a szelíd öböl partján és várták a távollévőt. A fuvaros egészen a vámházig vitte őket, aztán elkanyarodott a félszigetre vezető úton. Lélekszakadva rohantak végig a halászkunyhók mellett, amelyek most üresen álltak, hiszen lakóik a menedékház körül tolongtak. A tömeg szétnyílt előttük, valaki egy almát nyomott a kicsi lány kezébe. Jól ismerték őket. Lillyella gyorsan körbenézett, de sehol nem látta az öreg bárkát. Aggódó tekintete láttán egy idősebb halász megmutatta neki a csónakot és bekísérte őket a házba. Annousca nagyot kiáltva ugrott oda a szalmazsákon heverő bekötözött alak mellé és elhalmozta csókjaival a fekvőt. Fabio alig látott a szemét elhomályosító könnyektől. A három testvér némán ölelte egymást. Végül Lillyella gyengéden homlokon csókolta fivéréét és halkán fülébe súgta.

– Megkérdem, hogy hazavihetünk-e.

Fabio nyöszörögve bólintott. Hirtelen sokkal fiatalabbnak látszott, mint húgai. Annousca ott maradt vele és ölébe fektette arcát. Akkor látta meg a többieket. A hat túlélő lesoványodva, tele a só pusztító marásaival, cserepes ajkakkal hevert a földön. Tobias ijesztően nézett ki, ahogy tátott szájjal zihált a sarokban. Láthatóan őt viselték meg a legjobban a nyílt vízen eltöltött iszonyú napok. Az őt férfi éjjel-nappal evezett, Fabio egyetlen percre sem engedte pihenni őket, de saját magát sem kímélte, versenyre keltek az egyre jobban közeledő ezerarcú halállal, míg végre feltűntek Itolen partjai. Mason bírta a legtovább, de ez a látvány az összes maradék erejét elvette. Káprázatnak vélte csupán az ismerős dombokat és csüggedten hanyatlott az ájultan heverők mellé. Egymás hegyén-hátán feküdtek a tűzforró csónakban, és a halászok az utolsó pillanatban mentették ki őket. De sikerült. Fabio töretlen elszántsága megmentette a többiek életét. Hősként ünnepelték.

Aznap éjjel a testvérek egyike sem aludt. Mason szintén náluk lett elszállásolva, mivel ő teljesen egyedül élt. Rokona nem volt a városban, állapota pedig nem tette lehetővé, hogy magára maradjon. A lányok felváltva borogatták a sebesülteket, Fabio pedig, hogy elterelje keserű gondolataikat egész éjjel mesélt. Végül hajnal felé tudta csak lehunyni szemeit. Nem vallotta be, de pokoli fájdalmai voltak. Annousca odabújt mellé és átölelte a nyakát. Bátyja figyelmét nem kerülte el, hogy Mason és Lillyella gyengéd pillantásokat vetnek egymásra. Tudta, hogy szigorúnak kéne lennie, hiszen Lillyella túl fiatal még, de aztán úgy döntött ráér reggel beszélni vele. Mason úgyis gyenge ahhoz, hogy veszélyeztesse a lányt. Elmosolyodott. Ha szüleik élnének, Mason már nem lenne a szobában. Nehézkes mozdulattal betakarta Annousca testét aztán elaludt. Furcsa és érthetetlen álma volt. Válaszút elé állították. Lángoló máglyából szólt hozzá egy földöntúli hang: vagy megöregszik, dicstelenül, élve a mindennapok küzdelmes életét... vagy olyan hírnévre tesz szert, amiről még senki nem hallott. Ám ezért nagy árat fizet majd. Utód nélkül, fiatalon ragadja el a halál. Az emberek azonban mindig emlékezni fognak rá. Délután, mikor magához tért már nem tudta felidézni a szavak értelmét. Csak valami homályos intelemre emlékezett aztán az is elmerült a feledés ködében. Helyette nagyon is evilági gondok kezdtek foglalkoztatni. Éhes volt.

Zajos kőházban éltek, mint az itoleniek nagy többsége. Nemegyszer hús, huszonöt család is nyomorgott a zsúfolt emeleteken, amíg a helytartóság katonái ki nem lakoltatták őket. Fabio és kis családja évek óta bérelte azt

az egyetlen szobát, melyben hárman húzták meg magukat. De nem mindig volt ez így. Apjuknak saját hajója volt, melyen öt ember dolgozott. Fabio akkor még kislány volt és sokszor elkísérte a férfiakat az öbölbe. Akkor még boldogan éltek, bár a szegénység rémítő árnya már ott lebegett fejük felett. Aztán édesanyjuk Annousca születésekkor meghalt így a háztartás a középső gyermekre maradt. Lillyella akkor töltötte be a nyolcadik életévét és túl fiatal volt még a megfeszített munkához. Fabio egyre többet dolgozott a hajón és utána, ha tudott, otthon is. Mindketten túlságosan hamar váltak felnőtte. Aztán két évvel később apjukat elragadta egy cápa. Teljesen egyedül maradtak. Az állandó nélkülözés és az éhség kiölt belőlük mindent, ami megszokott volt a velük egyidős gyermekek viselkedésében. Fabio nem tarthatta meg a hajót, hiszen még gyermek volt, de a pénzt sem, amit az árverésen kaptak. A gyöngyhalászok fogadták be az árvákat, ők mentették meg őket nap-mint nap az éhhaláltól. Annouscára egy pék felesége vigyázott, de már négy évesen dolgoztatta a kislányt. Fabio ekkor döntötte el, hogy végleg a halászokkal marad, így legalább kishűgát kiválthatja. Lillyella elment egy varrodába és kora hajnaltól késő estig ott volt. Nagyon szűkösen, sokat nélkülözve tengették napjaikat. Az emberek megtanulták tisztelni a rongyokban járó, de makulátlanul tiszta Sacchi testvéreket.

Tíz nappal azt követően, hogy elevenen tértek vissza a tengerről, Fabio Mason társaságában sétált a kikötő felé. Hajnalodott. Barátja nagyon hallgatag volt, Fabio gyanította, hogy miért. Lillyella visszament a varrodába, hogy családja ehessen. Kis tartalékuk rohamosan fogyott. A két gyöngyhalász Rip kocsmájába tartott éppen, amikor felbukkantak a többiek. Lex, Tobias és Val, aki húzta még egy kicsit a jobb lábát. Siralmas állapotban voltak. Tobias válla még mindig a kötésektől fehérlett, de szerencséje volt. A városi borbély vette gondjaiba és elszállásolta a cselédek között. Lex kezét fogott velük.

– Rip már vár bennünket. Duvall követeket küldött hozzá. Mindannyiunknak el kell mennünk a helytartóságra, hogy elmondjuk mi történt a hajóval.

– Az legalább háromnapi út lóháton. – mondta elgondolkozva Fabio. A többiek mind öt nézték. Végül a fiú bólintott.

– Elme gyünk. Rip ismer lovászokat, akik odaadnák az állataikat. Legfeljebb dolgozunk egy kicsit nekik, ha visszajöttünk. Hajónk úgy sincs, a torkolathoz nem tudnánk kimenni.

– Mi van akkor, ha a helytartó nem hiszi el nekünk Blake ármánykodását. Ránk is foghatja az egész históriát. – vetette közbe idegesen Val.

– Soledad Duvall nem kegyetlen ember. A nagygyűléseken igazságosan szokott dönten.

– Igen, de most a boráról van szó. Jochen üzleti kapcsolatban állt vele. Ha nem tudunk fizetni, a rabszolgájává tehet bennünket.

– Nyugodj meg Val. Ráérünk akkor tűnődni ezen, ha Soledad ellenségesen viselkedik velünk. A törvények mellettünk állnak. Rabszolgáság pedig már csak a gyarmatokon létezik ha van még egyáltalán. Logen herceg eltörölte az egész Kontinensen. Ezt mindenki tudja. Menjünk. Remélem Rip kiadós ebéddel vár bennünket.

A hajószakács egyenként magához ölelte társait. Mindenki körülöttük tolongott. Amikor végre a gőzölgő tálak körül ültek Rip, aki a hajótörés óta egyetlen kortyot sem ivott, elmesélte a látogatást.

– Kora reggel jöttek. Tízen voltak. Nem mondhatnám, hogy barátságosan szóltak hozzám. Kirángattak a hátsó udvarra és se, szó se beszéd, torkomnak szegeztek a kardjukat. Aztán az egyikük felszólított, mondjam meg azonnal, merre vagytok. De én nem tudtam mit mondani erre. Akkor közölte velem, hogy ha előkerültetek, azonnal induljunk a helytartóságra. Fegyver nélkül.

Döbbsen ültek. Erre egyikük sem számított. Tobias ijedten kanalazta magába a kását, mintha attól félne, a katonák mindjárt elragadják előle a tálát. Lex teletömte a pipáját, Val pedig a koszos ablakokhoz sétált. Végül Fabio rácsapott a masszív asztalra.

– Ezt egyszerűen nem tudom elhinni. Itt valami nincs rendben. Amint megérkeztek a lovak, indulunk. Adela! – kiáltott oda az egyik felszolgálólánynak. – Kérek, mondd meg a húgaimnak, hogy hová mentünk. Tessék, ebből vigyél nekik vacsorát. – nyújtotta oda neki a megmaradt ételt.

– Nyugodt lehetsz Fabio. Megteszem, amit kérsz. A lányok nem maradnak egyedül. – arcon csókolta a fiatal halászt és ringó csipővel kísért a konyha irányába.

Val visszatért hozzájuk. Mindannyian az öböl hagyományos öltözetét viselték. Kék-piros mintás ingük és szürke nadrágjuk mind a helyi varrodában készültek. Sapkája egyedül Fabionak volt, Lillyella saját kezűleg varrta neki. Rip közben átadta helyét nevelt fiának és a lovászok elé sietett. Hat gyönyörű pihent csődör várakozott rájuk. Tobias kapta a legszelídebbet, nehogy baja essék a hosszú úton. Rip mindenkinek készítettett egy jó adag ételt és fejenként egy barnára sült cipót. A

kocsma teljes személyzete elkísérte őket a félszigetre vezető útelágazásig és egészen addig integettek utánuk, amíg a felkavart por el nem enyészett.

5. fejezet: A helytartó parancsa

Vöröslő alkonyatban lovagoltak lazán egymás mögött. Lex vezette őket ismerte az utat, mert rokonai éltek az Arqent-félsziget városaiban, így még csak el sem tévedtek. Lex mögött poroszkált Fabio, őt követte szorosan Tobias aki, még mindig nem szokta meg a lovakat, majd Mason és Val következett. A sort Rip zárta. Az egykori szakács, most, hogy teljesen felhagyott az ivással, újfajta képességeivel kápráztatta el barátait. Hosszú balladákat énekelt kellemes bariton hangján külön kis estet rendezve kocsmájában. Reggel óta lovagoltak és a sokszor egyhangú úton jól jött Rip széles repertoárja. Néhány dalt már együtt fújtak majd nagyot nevettek alkalmi kórusukon. Igazi vadregényes tájon haladtak, egymást váltották az égig érő fákkal szegélyezett dombok. A fák közt megbújó vadak riadtan néztek utánuk, állandó meneküléshez szokott lényük értetlenül fogadta, hogy nem riasztják meg őket. Pedig egyszerű volt. Ők gyöngyhalászok voltak és nem vadászok. Alig voltak a szárazföldön, nemhogy az erdőkben. Különb is Itolen városa egészen a partok közelében terült el, az erdőségek messze voltak onnan. Hiába álltak az erdei vadak szinte az orruk előtt, nem vették észre őket. Nem hallották hangjukat, nem érezték nehéz szagukat. Csak az áthatolhatatlan sűrűségeket, a kék eget látták és az előttük álló napokon törték a fejüket. Rip legendő élelemmel látta el a kis csapatot. Nem volt szükségük vadászatra. Néha megpillantottak egy-egy eldugott kis falut, de lakosaikkal nem találkoztak. Először nem értették vajon miért nem bújik elő egyetlen ember sem kiáltásaikra. A falvak nem voltak lakatlanok, hiszen a vágóállatok ott legeltek az út mentén. De még csak egy ágrólszakadt koldusgyerek sem vigyázott rájuk. Aztán jobban szemügyre vették a kunyhókat. Már amennyi látszott belőlük. Félig a földbe ásták őket. Az ajtókat vastag deszkák védték, ellenálltak bármilyen támadásnak. Ablakok nem voltak. Mason szerint így jobban meg tartották a hideget és a meleget. Mármint az időjárásnak megfelelően. Egyre több olyan fát láttak, amelyen rothadó testek lógtak, elrettentő például. Némelyik meg volt csonkítva ujjai vagy egész karja is hiányzott. Borzasztó szag terjengett körülöttük.

– Hát ez rettenetes! – kiáltott fel Tobias. – Mit vétettek ezek a szerencsétlenek, hogy így elbántak velük?

– Tolvajok voltak. Haláluk előtt megkínozták őket. Láttam már ilyen. – felelte Mason.

– Tolvajok? Hiszen nálunk csak két heti munkára ítélik őket. – szólt döbbenetesen Fabio. Mason odaléptetett mellé.

– Sok helyütt nem így van. Az emberek szegények, alig van valamilyük, gyerekeik éheznek. És akkor jön egy ilyen alak és meglopja őket. Szerencsájuk van, ha a katonák kapják el őket és nem a parasztok. Akkor azok elevenen szétcincálnák és megennék a szívüket.

– Miért csak a jobb kezük van levágva? – Tobias hátrafordult még a nyeregben, ahogy távolodtak.

– Azért fiacskám, mert így többé nem jutnak tisztességes munkához, még ha akarnának sem. Éhen vesznek, ha mégsem ölik meg őket. – mondta komor hangon Mason.

– Dehát ott marad a másik kezük.

– Az a tisztátalan kéz. Azzal nem köszöntesz senkit, nem eszel és nem iszol vele. És nem is dolgozhatsz. Csak egyetlen dologra jó.

– Az árnyékszékre. – vigyorgott Tobias.

– Na! – Fabio összehúzott szemöldökkel nézett rájuk. Mason bocsánatkérő mosollyal fordult felé.

– Kivéve persze a mi kedves barátunkat. Ő ugyanis balkezes. Balogsuta.

– Suta az öreganyád Mason! – Fabio megnógatta lovát. Hangjában azért nevetés bujkált.

– Mason, azt mondd láttál már ilyen. Hogy volt? – kérdezte Val. Arca komor volt, szemei kutatva fürkészték a fákat.

– Itt megállunk, ez jó hely a táborozásra. Idegen helyen járunk és hamarosan úgyis besötétedik. Ez itt, olyan akár egy kis kuckó. A lovak kimerültek és ránk, is ránk fér egy kis pihenés. – zökkenetette ki őket komor hangulatukból Lex. – A helytartóság, még messze van ide. Rip, te gyűjts fát, addig Mason és én elmegyünk gombáért. Fabio te maradj a lovakkal és kösd át Tobias vállát. Nemsokára visszajövünk.

Alighogy ők ketten ellovagoltak, az ott maradottak megkönnyebbülten munkához láttak. Nagyon nyomasztó volt az út ezen része, örültek, hogy valamivel elfoglalhatták magukat. Tobias azonban továbbra is egykedvűen rágcsált egy fűszálat. Fabio végül nem bírta tovább ezt a súlyos hallgatást.

– Bökd már ki kölyök. Mi bánt?

– Nem tetszik nekem ez a hely.

– Ugyan. Azokat a fákat már rég elhagytuk. Ne gondold rá. Minket nem érhet bántódás. Hiszen Jochen emberei vagyunk. A kapitány pedig jól ismerte a helytartót.

– Nem is attól félek. Hanem ettől a vidéktől. Valami nagy gonoszság rejtezik a fák között. Érzem a szenvedés jelenlétét.

– Kölyök, te napszúrást kaptál. – szólt nevetve Fabio és ügyes ujjakkal letekerte a fáslit, majd szemügyre vette a gyógyuló vállat. Tobias szótlanul tűrte, egyetlen jajszava sem volt, amikor társa óvatosan tornáztatni kezdte karját. Csak amikor az új kötés ott fehérlett vállán, akkor folytatta újra.

– Fabio. Itt emberek haltak meg, miközben valaki nagyon megkínozta őket. Bosszúért kiáltanak, csak te nem hallod. Rabszolgák voltak egy olyan embernél, aki maga a földre szállt ördög. Óvakodni kell tőle.

– Ki az? Talán maga Fargia, a Kontinens mindenható ura? – Fabio hetykén ejtette ki ezt a félelmetes nevet. Észak számára nem jelentett mást, mint az elérhetetlen messzeséget. A Fekete Völgy rémtörténetei persze hozzá is eljutottak, de oly valószínűtlen volt, hogy életében egyszer is a környékére vetődik, hogy nem is foglalkozott velük. Gyerekeknek szóló mesék voltak ezek. Persze tudta, mint mindenki, hogy az egész Kontinenst onnan irányítják, de a hírek nagy részét nem hitte el. Beszélték, hogy a sötét Nagyúr képes láthatatlanná válni és hogy emberi lelkekkel üzletel. Gyámfiáról az ifjú hercegről pedig egyenesen azt terjesztették, hogy maga az ördög szülte. Ő még soha nem látta az ördögöt, bár egyes vénasszonyok gyermekkorában gyakran riogatták vele. Ha pedig az ördög nőnemű, nincs mitől tartania. Nyilván azt is lehet venni a lábáról. Ránézett Tobias szeplős képére és megsimította.

– Amíg engem látsz, ne félj. Ha jön az ördög, hát alaposan odasózok neki. Van egy-két trükk a tarsolyomban. Ide nézz! – azzal nagy buzgalommal kiürítette zsebeit. Nem volt túl sok bennük. Mindössze egy összeszáradt kenyérvég és egy ezüstpénz amit tudja ég mióta őrizgetett. Tobias kuncogni kezdett.

– Ez ám a tele tarsoly. – hahotázott, ahogy barátja megnyúlt arcát leste. Fabio is elnevette magát, aztán kellő komolysággal a fiúcska füle után kapott.

– Ide nézz! Te eltitkoltad, hogy a füled mögött mennyi pénz van. Nesze! – azzal a koszos kis tenyérbe ejtette a pénzdarabot. De már a hónalját csiklandozta, amíg Tobias nem gurult a földön és onnan is előhalászott egy ezüstöt. Végül nem volt olyan hely ahonnan nem potyogtak volna a pénzermék. Tobias lihegve mutatta fel kezét.

– Elég volt! Még megölsz. De most mutasd a nyereményemet.

Fabio titokzatos arccal leguggolt elé és összezárta markait. Tobias habozás nélkül rácsapott a jobb öklére. Üres volt. Belenézett a ragyogó szempárba és megérintette a másik kezét. Fabio nyitott tenyerén mindössze egyetlen ezüst feküdt.

– Átvertél. – szólt csalódottan Tobias.

– Így van kölyök. De jól mulattunk nem igaz?

– Gyors a kezed akár egy tolvajnak. Vigyázz hát rá. – Tobias észre sem vette mit mondott. Fabio elégedetten lépett hátra. A gyerek elfeledte a szörnyűségeket. Elrejtette a pénzdarabot és nekiállt, hogy lecsutakolja lovát.

Barátaik még sötétedés előtt visszatértek. Nem volt tanácsos idegen helyen sokáig egyedül mászkálni. Hatalmas tüzet raktak és megsütötték a gombákat. Halkan beszélgettek a bárkán töltött napokról, felidéztek a rengeteg kalandot és az elvesztett társakat. Tobias nemsokára elaludt. Ekkor odafordultak Mason felé. A férfi megkotorta a tüzet és fel sem nézve belőle mesélni kezdett.

– Rég volt már. Gyerek voltam. Anyámmal a piacra tartottunk, amikor nagy zűrzavar támadt. Egyetlen gyerek voltam, így anyám, mint a sas magához ragadott és vonultunk a tömeggel együtt. Félelmetes ereje van a tömegnek. Se kitörni, se visszafordulni nem tudtunk. A kiáltásból csak annyit lehetett kivenni, hogy nyilvános kivégzés lesz a főtéren. Mindenki oda igyekezett. Egész családok rohantak kézen fogva gyerekeiket. A kivégzés szórakozás volt, nyomorúságos életüknek ritka fénypontja. Na meg jó alkalom az erkölcsi tanmesékre. Hogy-hogy nem, az első sorokba kerültünk. Ott nyomorogtunk, alig kapva levegőt. A teret azon a helyen beborította a szétszórt szalma. Mindenütt helytartósági katonák álltak. A bírák kihirdették az ítéletet. Fiala, tagbaszakadt férfi volt a bűnös, alig múlhatott húsz éves. Láttam a szemén, mennyire szeretne élni, de sorsa elvégeztetett. Lekötözték a rönkhöz és előlépett a hóhér. Beletartotta kardját a fent lobogó tűzbe. Ám mielőtt lesújtott volna, a bíró megállította.

– Lépjén elő az, akit meglopott! – kiáltotta. A tömeg nemsokára szétnyílt és egy átutazó kalmár jött fel a vesztőhelyre. A hóhér átadta neki a súlyos kardot. A kalmár alig bírta el. Ami ezután következett, leírhatatlan volt. Szinte miszlikbe aprította a szerencsétlen karját, belevágott a mellkasába, félig levágta az arcát is. Az pedig még mindig élt és ordított. Végül a hóhér anélkül, hogy engedélyt kapott rá, kitépte a kalmár kezéből a vérfoltos kardot és megszabadította szenvedéseitől a férfit.

– És mi történt utána?

– Egy időre helyreállt a rend. Hónapok teltek el, de a mi városunkban senkit nem raboltak ki.

– Én azzal sem cserélnék, akit kényszermunkára ítélnék. Teljesen felesleges munkát végeztetnek vele étlen-szomjan, például lukas hordóba kell egész nap vizet mernie vagy hasonló. Szörnyű lehet. – fintorodott el Fabio. Mason felhorkant.

– Elég a sok borzalomból. Inkább azt mondjátok meg ki lesz az első, aki a tüzet őrzi!

– Majd én. – szólalt meg újra Fabio. – Úgysem tudnék most aludni. Majd ha elálmosodtam felkeltelek. Jó így?

– Tökéletes. Aludjunk. Reggel korán kell indulnunk.

Halkan elköszöntek egymástól. Val még betakarta az alvó Tobiast, és addig nézte a tüzet, amíg álomba szenderült. Csak Fabio maradt ébren. A történeten járt az esze. Vajon mi készítené egy embert arra, hogy másokat kiraboljon. Az éhség? Az elkeseredettség? Kapzsiság? Ha az embernek van munkája és legalább naponta egyszer jóllakik, az már maga a mennyország. Persze lehetne jobb is, na de lopni? Megrázta fejét. Új ágat dobott a tűzre. Hallgatta a többiek horkolását, az erdő újfajta hangjait. Körülöttük életre kelt az ismeretlen vadon. Éjjeli állatok csörtettek a fák között, madarak röppentek lomha szárnycsapásokkal alvóhelyükre. Mason csak hajnalban váltotta fel barátját.

Másnap délben egy folyóhoz értek. Partjain rengeteg férfi tolongott majd térdig feltúrt nadrágban belemasíroztak a vízbe. Megmerítették a hordalékkal, kavicsokkal behorpadt, serpenyőre emlékeztető edényeiket és kigúvadtt szemekkel lesték víz alól felbukkanó tartalmát.

– Ezek meg mit csinálnak? – kiáltott nevetve Tobias.

– Aranyat keresnek. – felelte szemeit leárnyékolva Val. – Ha nem találnak, továbbmennek a folyó partján és újra kezdik. Van, aki szerencsés és van, aki soha életében nem talál egyebet, mint szikrázó kavicsot. Itolen városa belőlük él. Visszafelé mindig betérnek hozzánk, a fogadóinkba, házainkba, na és a kocsmákba. Igaz Rip?

– De mennyire. Sokuk régi jó vendégem. Megismerem őket a fancsali képükről. Ha örömtől sugároznak, nem hozzáam jönnek. – kacagott Rip. Megnógatta hátasát. – De azért kerüljük el őket. Nem szeretik, ha idegenek zaklatják őket. Mindenkinek megvan a saját területe. Még azt hihetik, mi is beállunk közéjük. Merre tovább Lex?

– Van egy gázló. Ott átkelünk. Megitatjuk a lovakat és feltöltjük a flaskáinkat. Egy kis pihenés nem fog ártani. Ne féljete. Az a gázló szabad terület.

A harmadik nap reggelén négy helytartósági katona jelent meg az úton és megállították őket. Szürke köpenyüket belepte a por. Nyilván gyors iramban lovagoltak, hogy minél előbb rájuk leljenek. Lovaik habos szája és remegő lábaik szintén erről tanúskodtak. Fabio leszállt hátasáról és tisztelettudóan köszöntötte őket.

– Béke veletek. Itolen városából jöttünk, a helytartó parancsára. Az elsüllyedt gyöngyhalászhajó túlélői vagyunk, Jochen kapitány emberei.

– Van fegyveretek? – kérdezte az egyik marcona fickó, anélkül, hogy fogadta volna a köszöntést. Lex villogó szemekkel nézett rá, aztán Fabiohoz fordult.

– Mocskos állatok. Olyan a modoruk akár egy disznóé. – a helyi nyelvjárást használta, tudva, hogy azok egyetlen szót sem értenek belőle. Lex nagyon kényes volt az udvariasságra. Fabio elvigyorodott.

– Nincs. A követek világosan megmondták, hogy ne hozzunk magunkkal. – felelte nyugodt hangon.

– Nem tetszik a képed fiú. Vetkőztek! – szólt ekkor az egyik katona, aki eddig társai mögött állt. A felé forduló arcokon döbrent értetlenség ült. – Gyerünk, mozgás! – nógatta őket újra.

Fabio ekkor kezdett kételkedni abban, hogy a helytartó épeszű ember lenne. Mindenesetre nem volt értelme ellenkezni, hiszen ők védtelenek voltak a négy állig felfegyverkezett katonával szemben. Lassan levette ingét, majd a nadrágja következett. A többiek morogva engedelmeskedtek neki, Rip szitkozódva rángatta le magáról ruháját, majd Tobiashoz lépett. Hamarosan anyaszült meztelenül ott álltak előttük. A katonák körbejárták őket, minden oldalról megszemlélve őket. Jól látszottak a só és a napsütés okozta sebek és Tobias lekötözött válla is elég meggyőző lehetett, mert a szemle után rájuk ordítottak, hogy visszavehetik ruháikat. Ezek után továbbmehettek a helytartóság felé. A négy katona messziről követte őket, egyértelműen elvágva a visszavonulás lehetőségét. Hallgatagon poroszkáltak a tűző napsütésben. Nem volt mit mondaniuk egymásnak. A kis kirándulás kezdett egyre komorabbá válni. Itt is, mint a félsziget elején apró kunyhók álltak nem messze az úttól de korántsem voltak lakatlanok. Élet volt körülöttük és lakóik riadtan figyelték az idegeneket. Csak egy különbség volt a két hely között: itt nem lógtak oszlásnak induló testek a göcsörtös fákról. A távolban feltűntek a város kapui, melyek hivalkodva lengették zászlaikat. Valahol ott rejtőzik a helytartóság, élén Itolen teljhatalmú urával. Egyre több katona bukkant fel, de most már nem állították meg őket. Fabio komor ábrázattal nézte,

ahogy összesúgnak egymás között. Nem tetszett neki ez az ellenséges fogadtatás. Mason odahajolt hozzá és halkan suttogni kezdett.

– A lovam hasára szíjaztam egy tört. Szerencsére nem vették észre. Persze remélem nem lesz rá szükség.

– Jól tetted. Nem tudom, mit akarhatnak tőlünk, de tartok tőle, hogy nem teázni hívtak meg bennünket.

Újabb fegyveresek szegődtek melléjük. Tobias rémulten kérdezgette Ripet, ő azonban nem tudott válaszolni neki. Követték a lovasokat. Végigvonultak a főutcán, kíváncsi tekintetek kereszttüzeiben. A lakosság kisereglett az utcákra és ujjal mutogatott a hat férfire. Végül megérkeztek a helytartósági épületekhez. Egész városrészt alkottak. Val álmélkodva bámulta meg a faragott női alakokat, a fényűző szökőkutakat. A katonák azonban leparancsolták őket lovaikról és Mason legnagyobb bosszúságára, gyalog folytatták útjukat. Fabio magabiztosan lépkedett elől, sapkáját kezében tartva. Arra az elhatározásra jutott, hogy csak akkor szólal meg, ha kérdezik. Ebből csak nem származhat baja.

Hosszú, tisztára sepert udvarokon kellet átmenniük, a kikövezett utakat gyönyörűen gondozott kertek szegélyezték. A helytartóság éles ellentéte volt a város koszos utcáinak, ahol disznók, kutyák és emberek együtt éltek és piszkítottak. Itt nyomát sem lehetett látni állatok jelenlétének, pedig nyilván voltak. A helytartóságon rengetegen laktak, azok, akik a háziakat kiszolgálták, a szolgák, a katonák, és még ki tudja hányan. A törvényező házba vitték őket. Széles tisztára súrolt lépcsősoron gyalogoltak fölfelé, akkora oszlopok takarásában, hogy hárman is alig érték volna át. Az óriási kétszárnyú, vaspántokkal megerősített ajtók mellett szintén robusztus oszlopok álltak. Az egyikre egy háttal álló férfialakot faragott az ügyes kezű szobrász. Mindenki tudta kit ábrázol. A Halál Nagyurát, akit csak háttal szabad megformázni, hiszen ha előlről látná az ember, az azt jelentené, hogy már nem él. A másik oszlopon fátyollal letakart nő tárta ki karjait. Maga az Élet. A gyöngyhalászok egymásra néztek. Katonák voltak mindenütt, mintha mások sem élnének az egész helytartóságon. Az ajtószárnyak kinyíltak. Hűvös fuvallat tódult ki nyomukban. A hatalmas, komor hangulatot árasztó teremben barátság-talan hideg volt, annak ellenére, hogy nagy üvegtáblákon keresztül áramlott be a fény. Oly esendőnek tündek a monumentális díszletek között. Eltörpültek testileg és lelkileg egyaránt. Az egyik szürke köpenyt viselő katona eléjük állt.

– Ki fog közületek beszélni? – kérdezte meglepően mély hangon. Fabio előlépett. – Kövess!

Előre mentek, a többieket hátrahagyva, a terem nagy részét elfoglaló faragott asztal elé. Ott meg kellett állnia. A katona mögötte maradt. Nemsokára egy addig rejtve maradt ajtó kinyílt és megjelent egy pap, egy előkelő helytartósági katona és maga Soledad Duvall, a keleti helytartó. Fabio bizakodva nézte a nagyúr kövérkés arcát és elegáns öltözékét. Ekkor a háta mögött álló őr meglökte vállát, mire a fiú térdre hullott és meghajtotta fejét. A többiek hasonlóan cselekedtek. Duvall érdeklődve figyelte őket, aztán elfoglalta helyét. Nem várt, azonnal hozzáfogott a kihallgatáshoz.

– Súlyos veszteség ért engem. Jochen kapitány nagy tételben szállított bort a szigetekről. Nyilván ti is tudjátok, hogy milyen értékes volt a rakománya. Megrendelőim türelmetlenek. Őket nem érdekli mi történt odakint a nyílt vízen, ők a bort akarják. Emelkedj fel gyermekem és mondd el szépen, hogyan is történt a baleset. – szólt kegyesen Fabiohoz. A fiú megfogadta tanácsát. Hangja bátran, erősen szárnyalt a teremben. Az egyik faragott mellszobor ekkor lassan elfordult. Sötét úr támadt mögötte. Valaki volt még rajtuk kívül a teremben. Valaki, aki nem akarta felfedni kilétét.

– Indulás előtt, Jochen a hajójára fogadta Blake kapitányt és néhány emberét. Hajójuk, a Garasoon elsüllyedt a szigetek mellett. Nem voltunk már messze az öböltől, ha mindez nem történik meg, két nap múlva otthon lettünk volna. Ám ekkor Blake elkábította a társaimat és megölte Boas kormányost és Jochen kapitányt.

– Várj csak, te miért nem voltál részeg, ha mint mondd a többiek mind azok voltak? – szakította félbe a helytartó. Fabio ráemelte szemeit a hízásnak indult arcra.

– Engem tengeribetegség gyötört uram. Nem kívántam az italt. Aznap ételt is alig vettem magamhoz.

– Folytasd.

– A holttesteket jóval a vihar után fedeztük fel, bár előtte sem tehattünk volna semmit. Azonnal meghalhattak, ahogy a támadás érte őket. A hajó annyira tönkrement, hogy sorsára kellett hagynunk.

– Honnan veszed, hogy Blake kapitány ölte meg Jochent és a kormányost? – kérdezte ekkor a helytartó.

– Ő és az emberei eltűntek a hajóról uram. Csakúgy, mint az egyik mentőcsónakunk. Ezen kívül volt még egy halottunk. Keith, aki a kormányos jobb keze volt. Őt kegyetlen módon ölték meg, testét felakasztották az egyik főárbocra.

– A hordókkal mi lett?

– A viharban elszabadultak és áttörték a korlátokat. A hajó rakterében lévő hordókat pedig nem tudtuk felhozni, lévén, hogy mindannyian sérültek voltunk. Nem tehattünk mást, minthogy a másik csónakkal elhagyjuk a hajót. Különben mi is odavesztünk volna.

A pap ekkor súgott néhány szót a helytartónak. Duvall bólintott, majd felemelkedett. A katonák közrefogták a halászokat. Fabio feszülten várta az ítéletet.

– A történet igen megható. Honnan tudjam azonban, hogy nem csak a bőrötöket akarjátok menteni? Ez az állítólagos Blake kapitány, lehet, hogy nem is volt a hajón. Hiszen rajtatok kívül nem maradt senki, aki állításotokat igazolhatná. Lehet, hogy ti öltétek meg Jochent és a többieket.

– De uram! Ez képtelenség! – kiáltotta felháborodottan Fabio. Az örök azonnal lefogták. Barátai letaglózva álltak, meg sem tudtak szólalni. Fabio dühödten lerázta magáról a vaskesztyűbe bújtatott kezeket.

– Jochen kapitány volt a legjobb ember, aki valaha is élt a földön. Hogyan is ölhatték volna meg? Honnan veszed ezt a rettenetes dolgot?

– Pimaszságodért még számolunk. A helytartóval beszélsz, urad és parancsolód vagyok. De nézzük tovább. Megöltétek a kapitányt és mindenkit, aki az oldalán állt. A lopott borral el akartatok hajózni más vizekre. Csakhogy azzal nem számoltatok, hogy egyikőtök sem tud elkormányozni egy bárkát. Így kitaláltatok ezt a vihar históriát, ami tekintve a Keleti-tengert, még hihető is. De rajtam nem fogtok ki. Mivel a kapitány halott, és a hajó értékes rakományát sem fogom visszakapni, rajtatok hajtom be a hiányt. Itt maradtok, mint a rabszolgáim. Három hónapra. Azt tehetek veletek, amit csak akarok, akár meg is ölhetlek titeket. Ez alatt a három hónap alatt, tilos lesz a szabadokkal érintkeznetek, még beszélni sem beszélhettek velük. Ha letelt az idő, döntök a további sorsotokról.

Lex felháborodottan lökte félre az egyik őrt.

– Ezt nem teheted velünk. Logen herceg eltörölte a rabszolgaságot! Szabad emberek vagyunk, halászok, akiknek családjuk van. Mi lesz velük nélkülünk? Így is az éhhalál kerülgeti őket!

– Korbácsoljátok meg az engedetlen! – felelte vészjósló hangon a helytartó. Lex vadul küzdött a katonákkal, de azok egykettőre legyűrték és elhurcolták. Tobias a paphoz került, Val és Mason pedig a katonák szállására. Ripet a konyhára vitték, még ő járt a legjobban. Fabio egyedül maradt az örökkel. Döbbsenten állt, még mindig nem tudott magához térni a helytartó viselkedése fölött. Tekintete riadtan járt egyik arcra a másikra. Mi történhetett? Ekkorát még az életben nem tévedett. Barátainak lett igaza, hogy a helytartó egy velejéig gonosz ember? A katonák némán

figyelték. Nem bántották, de el sem mozdultak mellőle. Mire várhatnak? Elfordította fejét. Húgai jártak az eszében. Kétségbeesetten szorította ökölbe a kezét. Nem tudta mitévő legyen. Hamarosan visszatért a pap, egy ifjú kíséretében. Fabio akkor 18 éves volt, a fiatalember sem lehetett sokkal több nála. Lángoló vörös haja és szürke, gonosz fényű szemei voltak. Erőtől duzzadó karjait keresztbe fonta arannyal díszített zekéje előtt. A fiatal nemes hanyagul intett a várakozó katonáknak mire azok hajbókolva kimasíroztak az ajtón. Ketten maradtak a hatalmas rideg teremben. Fabio zavartan álldogált, azon morfondírozva, vajon megszólítsa-e az úrfit, vagy inkább némán várakozzon. A kínos lassúsággal cammogó percek alatt többször is egymásra tévedt tekintetük, de Fabio csak valami homályos brutalitást tudott kiolvasni a szokatlan metszésű szemekből. A fiatalember egyszer csak az ablakhoz ugrott és kikiáltott valamit, mire hasonlóan értelmetlen választ kapott. Akkor megfordult és övéből előhúzta törét. Fabio nagyot nyelt.

– Tudsz ezzel bánni? – kérdezte tőle az ifjú nemes.

– Eddig csak almát hámoztam vele. – felelte szerényen Fabio, igyekezve, hogy hangján ne érződjön előbbi rémülete.

– Itt van, kapd el! – szolt az ifjú és kezében megvillant a tör. Fabio azonnal reagált és röptében elfogta a veszélyes játékszert. Lopva megcsodálta a gyönyörű munkát, aztán átnyújtotta gazdájának.

– Gyors vagy. – bólintott a fiatalember és megtapogatta Fabio izmait. Úgy vizsgálgatta, mintha vásáron lettek volna. Beletúrt göndör hajába, megrángatta a rakoncátlan fürtöket, aztán egészen a falhoz lépett, hogy messzebről is megszemlélje.

– Van családod?

– Nincs uram. Egyedül élek. – hazudta Fabio. Maga sem tudta miért nem árulta el az igazat, csak annyit érzett, hogy nem teheti. A fiatalember szemeiből sütő kegyetlenség összeszorította szívét. Lillyella bájos arcocskája olyan élesen jelent meg előtte, hogy le kellett hajtania fejét, nehogy az ifjú megsejtsse könnyeit.

– Ezek szerint, senkinek nem fogsz hiányozni igaz? – kérdezte az ifjú nemes miközben, behatóan tanulmányozta a fiú reakcióit.

– Nem uram. – Fabio hangja enyhén megremegett.

Közben visszatért Duvall. Rendezgette kicsit a papírokat, aztán érdeklődve pillantott kettejükre. Fabio reménykedve nézett rá, de Soledad Duvall enyhén megrázta fejét. Aztán a türelmetlenül várakozó ifjúhoz lépett és gyengéden elmosolyodott.

– Aram! Íme a fiú, akit ígértem neked. Három hónapra a tiéd.

Az ifjú kacagni kezdett. Fabio háta pedig lúdbőrözni attól a metsző, kegyetlen hangtól. Duvall odasétált a láthatóan elkeseredett gyöngyhalászhoz és vállára tette kezét.

– Ha jól viseled magad, talán holnap már kapsz enni. Persze nem sokat, nehogy ellustulj. Ti halászok hamar megszokjátok a semmittevést. A barátodat azt a pimasz frátert alaposan megkorbácsolattam. Remélhetőleg észhez tért. Ugye nem akarsz a sorsára jutni? Gondoltam. Okos fiú vagy. Éppen ezért védj az eszedbe jól: Lehet, hogy a Herceg megszűntette a rabszolgaságot, de Észak messze van innen. Nagyon, nagyon messze. Vigyétek az ifiúr szállására. – intett az ajtóban toporgó három katonának, aztán az elégedetten vigyorgó „tulajdonoshoz” lépett.

Megkötözték kezeit. Fabio kábultan engedelmeskedett. Semmi értelme nem volt, hogy ellenkezzen. Ketten közrefogták, míg a harmadik katona előttük ment. Gazdájának tekintette szinte lyukat égetett háta közepére. Megkönnyebbült, ahogy elhagyták a szörnyű tárgyalótermet. Amerre elhaladtak, megállt a beszélgetés és legyen az rabszolga, vagy katona, asszony vagy gyermek, mind őket nézte. Nem értette a halk mondatokat, de sejtette, hogy így jobban járt. Nem akart arra gondolni mi minden várhat rá. Ahhoz, hogy túlélje ezt a várhatóan brutális három hónapot, minden erejére szüksége lesz. Csak remélni tudta, hogy a többiek jobb helyre kerültek. Főleg Tobias. Ő még csak gyerek. Mason, Lex, Val és Rip tudják már a túlélés fortélyait, de Tobias olyan ártatlan még. Megpróbálta figyelni merre viszik, de a házak olyan egyformáknak tűntek. Az egyikből, melynek ajtaja tárva nyitva állt, ínycsiklandó leves illat szállt felé. Gyomra felháborodottan tiltakozott a zaklatás ellen, hiszen már kellemesen elkábult és letett arról, hogy ma ételhez jut. Fabio igyekezett legyűrni éhségét, de azok az illatok egyre csak bugyogtak felé. Szerencsére továbbmentek, de még mindig érezte őket. Néhány lovat vezettek el előttük. Gyönyörű állatok voltak. Az egyik egy tüzes fekete mén, nagyot horkant és megmakacsolta magát. A katona, amelyik a szárat fogta akkor nézte meg őket jobban.

– Hová viszitek? – kérdezte őreit.

– Van Rest házába. – jött a készséges válasz. A katona figyelmesen tanulmányozta Fabio arcát. Tetszett neki a fiú nyílt tekintete, finoman rajzolt arcéle. Újra a többiekhez fordult.

– Nem lehet tenni valamit?

– Nem. Duvall személyes ajándéka. Pedig jó lett volna a másik mellé. Rengeteg a munkánk mostanában.

– Igen. De akkor is kár érte. Mi a neved fiú?

– Fabian, vagy valami hasonló. De ne zaklasd. Tudod, hogy nem beszélhet senkivel.

– Ez az ostoba szabály. Ettől még nem fognak megszökni. Na mindegy. Megyünk itatni. Shegan is pont most makacskodik. Mintha érezné a dolgok változását. Gyerünk szépségem. A gazdád dühös lesz, ha nem érünk vissza időben.

Fabio elgondolkodott ezen a párbeszéden. Tovább mentek. Újabb házak és épületek következtek, mind ugyanolyan takaros és fehér, mint elődei. Most, már ha akarna sem tudna elszökni. Valószínű fel s alá futkosna a házak között üldözői nagy derűtségére. A végtelen hullámokon könnyebb volt eligazodni. A katonák, nem rángatták, és nem molesztálták, mint előző társaik ott bent a teremben. Nyugodt léptekkel haladt közöttük. Nem siettek, de lépteik határozottan vezették végzete felé. Mit jelenthet, hogy vele ennyire kivételeznek. Félt, hogy semmi jót. – szemei előtt elmosódtak a házak. Testvéreire gondolt, akik hamarosan kétségbeesve fogják kerestetni őket, hiába. Ekkor a kedves hazai tájak elé az előbbi ifjú arca tolakodott, elűzve minden mást. Fabio megborzongott. Ki lehet ez az Aram Van Rest?

6. fejezet: Aram Van Rest

Egy kétemeletes házba vitték. Elállta útjukat, máshová nem is fordulhattak volna be. Ablakai mind csukottak voltak, vastag zsalu zárta el az éltető napot. Vezetőjük előrement és jó ideig ki sem jött. Amikor újra megjelent, némán intett nekik, hogy kövessék. Hús előtérbe léptek be. Sötét volt odabent, de a derengő homályból lassan egy lépcső alig sejthető körvonala bontakozott ki. A katonák fáklyát gyújtottak.

– Itt is vagyunk. Három hónapig ebben a házban fogsz élni. Csak akkor hagyhatod el, ha a gazdád megengedi. Jobb lesz, ha engedelmessz fiú! Ne feledd, senkivel nem érintkezhetsz a szabadok közül. A rabszolgákkal beszélhetsz, ha lesz rá alkalmad. Óvatosan lépj, lefelé megyünk.

Néhány lépcsőfokot tettek meg, amikor is egy ajtóhoz értek. Kinyitották. Odabent égett egy fáklya. A konyhában lehettek. Rend és tisztaság uralkodott, sehol egy tányér vagy más eszköz, ami kissé otthonossá tette volna. Hideg és személytelen volt mint a helytartóságon minden. Az egyik szabad falhoz vitték. Hirtelen rálépett valamire. A kövezetbe egy karika volt belefúrva. Csak most vette észre, hogy a falba erősítve is van egy hasonló. Letérdellették, kezeit a fölső, lábait az alsó karikához kötötték, majd annyira felrántották, hogy térdei éppen elérjék a kövezetet. Mindezt szó nélkül tették, rá sem néztek. Ahogy végeztek, eloltották a fáklyát és kimentek. Az ajtó becsukódott utánuk. Sötétség borult rá. Egyetlen lélek sem járt arra, aki segíthetett volna rajta. Rövidesen hasogató fájdalom támadt karjaiban és ő fogcsikorgatva lógott láncain. A ház némán, fenyegetően magasodott fölé, szinte fojtogatta. Úgy érezte nincs egyedül. Enyhe légáramlat kavarta fel csapzott fűrtjeit. Dideregve kapaszkodott láncába és a falhoz simult, mintha a rideg falak megvédehetnék volna. Felzaklatott idegei hangokat véltek hallani. Tágra nyílt szemei azonban csak a sötétet szívhették magukba.

– Ki van itt? Akárki is az, védtelen vagyok! Kíméld meg az életemet jó szellem, vagy végezz velem gyorsan. – suttogta. Fogai összekoccantak a rémülettől.

– Nem bántalak Fabio! Melletted állok, ha szükséged van rám! – lehelte fülébe egy nem evilági hang.

– Ki vagy te?

– A Hang vagyok. Ismersz már, álmodból.

Fabio feszülten törte fejét. Semmilyen álmra nem emlékezett. Karjai erőteljesen tiltakoztak a szokatlan erőfeszítéstől, amit rájuk kényszerített. Nem akarta elhagyni magát. Hirtelen képek villantak fel előtte. Egy fekete köpeny, kunyhó egy erdő mélyén, arcok, férfi és női alakok, egy erkély, ahonnan felé mutatnak és végül a tűz. A tűz, ami elborít mindent, felemésztve a konyhát és ő magát is. Megrázkódott az iszonyattól.

– Mit jelent mindez?

– Idővel majd megtudod.

A gomolygó hideg tovaszállt. Maradt az immár megnyugtató sötét. Néha elbóbiskolt egy kis időre, de mindannyiszor felriadt, amikor lépteket vélt hallani feje felett. Késő este lehetett már, amikor megjelent az ajtóban a vörös hajú ifjú. Anélkül, hogy ránézett volna, a kandallóhoz sétált és beledobta a fáklyát. Fabio szinte megőrült neki és minden igyekezetével azon volt, hogy feltornázza magát. Gazdája a csörgésre fordult meg. Úgy tűnt, akkor vette csak észre, hogy nincs egyedül a földszinti konyhában. Közelebb lépett hozzá. Hangja metszett, akár az acél.

– A nevem Aram Van Rest. Jó lesz, ha megjegyzed ezt a nevet fiú. A tied, ha jól tudom, Fabio. Nekem csak egy leszel a sok szolga közül, aki itt lebzsel körülöttem. Igyekezz mindent megtenni, és akkor jól kijövünk egymással. Megértetted?

– Igen uram. – felelte alázatosan. Ám ekkor az ifjú odarohant hozzá és ököllel az arcába vágott. Fabio megszedült az erős ütéstől és nekitántorodott a falnak. Orrából csöpögni kezdett a vér.

– Akkor beszélsz, ha engedem kutya! – üvöltötte magából kikelve újdonsült gazdája. Fabio megrökönyödve bámult rá. Feje zúgott, alig kapott levegőt. Aztán a fiatal férfi minden átmenet nélkül eloldotta. Foglya, akár egy zsák krumplicsökkent, erőtlenségben lábait nem akarták megtartani. Gazdája durván felrántotta és nekilökte a falnak. Egyforma magasak voltak, a felületes szemlélő akár fivéreknek is hihette volna őket.

– Éhes vagy? – kérdezte tőle nyugodt hangon. Fabio megtapogatta arcát, kerülve a vizslató szemeket.

– Értem már. A helyes válaszon gondolkodsz. Vajon erre mit válaszolj. Megszólalhatsz.

– Megéheztem uram. Innék is valamit. – hangja óvatos volt, álla megfeszült.

Az ifjú odalépett az asztalhoz és leemelte az egyik kancsót. Ám ahelyett, hogy odaadta volna neki, hirtelen mozdulattal a falhoz csapta. Foglya ijedten rándult össze és két lépést hátrált. Aram Van Rest, elégedetten nézte a reakcióját.

– Sajnos elfogyott a víz. Bort pedig nem tudok adni, mert elsüllyedt a hajóval együtt. De te ezt biztosan jobban tudod, mint én. – vigyorgott rá és meglegyintette a fiú piros arcát. – Gyere, felviszlek az emeletre.

Fabio hangtalanul szitkozódott, ahogy követte a fiatal nemest. Egyszerűen berendezett szobába léptek be. Egyetlen széles ágy és egy asztal állt benne. A hozzá tartozó szék az ablak előtt volt. Aram körbemutatott a házigazda természetességével.

– Íme a szobám. A te dolgod lesz, hogy tisztán tartsd és kiszolgálj engem. Az elődöd kissé hanyag volt, így sajnos meg kellett válnom tőle. Most valahol a kőbányában sínylődik. Nagybátyám, a helytartó nagyon kényes a rendre, naponta végigjárja az épületeket. Nem szeretném, ha csalódna bennem. Ott fogsz aludni. – mutatott a sarokba. Fabio némán állt. A sarokban nem volt semmi, csak a fényesre sikált padlózat. Még a hajón is jobb dolga volt. Aram levetette ingét, aztán odadobta neki.

– Menj, a szakácsnőtől kapsz tisztát. Ha megvagy vele, hozz vizet, a dézsát a mellettünk lévő szobában megtalálod. Fürödnék. – azzal odalépett az ablaknál álló székhez és beleült. Fabio meghajtotta magát, és kihátrált a szobából. Lesétált a földszintre, és kiment az épületből. Sötét este volt már. Nemhogy sötétben, de még világosban sem találta volna meg a konyhát. Egyáltalán semmit nem talált volna meg. Tanácstalanul álldogált a ház előtt. Ha nem siet, Aram biztos szíjat hasít a hátából. Néhány épületben tűz fénye villódzott. Behunyta szemét. A leves! Nem lehetnek olyan messze, hiszen még mindig orrában van aromája. Követte az illatokat, aztán megkönnyebbült sóhaj tört fel belőle. Az ajtó éppúgy tárva nyitva állt, szinte hívogatta, mint délután. Odaszaladt és szerényen bekopogtatott. A szorgoskodó szakácsnő majdnem elejtette a fakanalat, ahogy meglátta a felbukkanó fejet. Fabio halkán köszönt. A hangra a sarokban álló férfi is megfordult és örömteli hangon felkiáltott. Rip volt az, elképzelhetetlen sebességgel hámozott egy hadseregbe való krumplit. Egymásra néztek. Rip fejcsóválva nyugtázta Fabio képét, de nem szólalt meg. A szakácsnő közelebb lépett hozzá. Agyongyötört arcán borús árnyék suhant át. Elég volt egyetlen pillantást vetnie a fiúra és intett neki, hogy kövesse. Egy kis szobába vitte. Lemosta arcát és megtapogatta állát. Aztán magában motyogva félrefordult és a szépen sorba rakott vasalt ingekre nézett. Rövid tanakodás után a legszebb inget adta oda neki, majd kissé félrehúzta őt.

– Nagyon vigyázz. Tégy meg mindent, amit csak kér, bármi is legyen az. Bármi! – figyelmeztette komolyan. Fabio szemei elkerekedtek. Szólni akart, de az asszony szelíden kituszkolta az ajtón. – Víz a kútról vigyél. Lent a konyhán, meg tudod melegíteni. Siess!

- Mi ez az egész?
– Ne kérdezz, hanem igyekezz! Aram nem szereti, ha megvárakoztatják.

Felbogarogott az emeletre. Óvatosan letette a díszes fehérneműt az egyik polcra, amit a pipere szobában talált.

Áticipelte a hatalmas dézsát, majd az inget odanyújtotta a férfinak. Aram egyetlen szót sem szólt, csak elvette tőle. Kutató szemeiből látta, hogy észrevette arcának állapotát. Intett, hogy elmehet. Fabio hordani kezdte a vizet vödörszámra és türelmetlenül várta, amíg melegszik. Föl le a két emelet között. Az utolsó adagot már csak pihenőkkel tudta felcipelni. Amint készen lett, fiatal gazdája teljesen levetkőzött. Fabio szégyenlősen fordította el szemeit, csak akkor mert újra ránézni, amikor ő már a vízben ült. Ráérősen mosogatta, szappanozta magát. Fabio nem tudta mit csináljon. Moccanni sem mert, nehogy felingerelje urát. Aram nyakig elmerült az illatos habokban. Mulattatta a fiú zavara. Karcsú ujjait végighúzta a dézsa szappantól síkos peremén. Finoman ápolt körmei halkán karistolták a hús fát. Félig lehunytt pillái alól lustán figyelte vadonatúj tulajdonát. Örült neki, akár egy ajándéknak. Fabio olyan volt számára, mint egy szilaj, engedetlen paripa. Egyetlen dolga van csak. Alaposan be kell törnie!

- Mosd le a hátamat! – parancsolt rá éles hangon.

Fabio riadtan kapta fel fejét. Aram víztől csöpögő kezében egy rongyot tartott. Tehát elkalandozott a kis halászegény. Vajon merre járt? Nyilván messze-e falaktól. Nem helyes. Közben a fiú elvette a felé nyújtott rongyot. Rettenetesen szégyellte magát. Az utolsó ember, akit lemosott, kisebb húga volt még csecsemő korában. Tétova mozdulatokkal fogott neki. Tovább – mormolta Aram hátrahajtva fejét és lehunyva szemeit. Könnyű lett volna megölni, csak egyetlen mozdulat lett volna. De Fabio tudta, hogy akkor ő is meghalna. Keze megállt egy pillanatra. Aram ekkor ránézett. A szürke szemek szinte égették az arcát. Rongyot tartó keze remegni kezdett. A levegő páratartalma ellenére is kiszáradt a torka. Csak egy pillanatig habozott és ez a tétovázás végzetesnek bizonyult. Aram ujjai satuként záródtak az övéire és Fabio iszonyodva nézte, ahogy lemerülnek a habos vízbe. A fiatal nemes kacagása korbácsként vágott végig rajta. Rég kihűlt már a víz, amikor odaadta gazdájának a fürdőlepedőt. Aztán várt az újabb parancsra. Arca kifejezéstelen álarc volt csupán.

- Lefekhetsz. Mára nincs több dolgod. – vetette oda neki félvállról és letelepedett az ágyra. Fabio meghajolt és a sarokba ült. Térdére hajtott

fejét. Aram elfújta az ágya mellett lévő gyertyát. Sötétség borult a szobára. Foglya zaklatott gondolatai egyfolytában a hátrahagyott otthon körül jártak. Eltűnésük csak napok múlva keltheti fel az otthoniak figyelmét. Senki nem jöhet utánuk. A helytartóság szigorúan őrzött kapuit hívatlan vendég át nem lépheti. Már éppen elaludt volna, amikor Aram megszólalt.

– Ébren vagy fiú?

– Igen uram. – hangja kimerülten csengett. Aram elmosolyodott a sötétben.

– Ne is álmodj arról, hogy megszökhetsz innen. Azok, akik megpróbálták, most valamelyik bánya mélyén rothadnak. És minden nap hálát adnak az Isteneknek, hogy élnek. A helyedben én nem tenném.

Fabio nem válaszolt. Egyetlen hang sem jött ki a száján. Nagy kövér könnycseppek gördültek le feldagadt arcán. Három hónap! Kibírta az örökös éhezést, a mostoha körülményeket, túlélte a hajótörést. De ehhez lehet, hogy nem lesz elég ereje.

Másnap reggel Aram jókora rúgásokkal ébresztette, majd addig ütlegelte, amíg kegyelemért nem könyörgött. Térdre vetette magát előtte és átfonta karjaival csizmáit.

– Ne bánts Nagyuram! Megteszek mindent, amit csak kérsz. Igyekszem! – rimánkodott neki. Aram dühödten nézett le rá.

– Sem víz nem volt a kancsóban, sem a ruháim előkészítve! Ha még egyszer előfordul, a kutyáimmal etetlek meg. Nagyon vigyázz Fabio! Az életed itt semmit nem ér.

– Megyek már! – szólt keserves arccal és megpróbált felkelni. De a fiatal nemes újból lesújtott rá. – Nyergeld fel a lovatam. – azzal egy utolsó jól irányzott rúgás kíséretében otthagya. Fabio nyögve fordult az oldalára. Hörögve tápáskodott fel és lebotorkált a lépcsőkön. Az udvaron dolgozó rabszolgák szánakozva nézték, de senki sem mert odamenni hozzá. Messziről látta Lex magas alakját, ahogy súlyos zsákokat hord a katonák szállására, aztán ő is eltűnt előle. Nem találta az istállót. Kétségbeesetten kutatta az épületek között, de lovaknak még a nyomát sem látta. Végül egy jószívű katona segített rajta, fittyet hányva a beszélési tilalomra.

– Hé fiú! Te vagy Aram új szolgálója? – kiáltott oda neki.

– Az istállót keresem. Segíts uram! – dadogta meglepetten.

– Hátul, a negyedik épület az. Aram lova fekete, a neve Shegan. Előlről közelítsd meg, akkor nem harap.

– Nagyon köszönöm uram. – szaladni kezdett a megadott irányba. Félt, hogy kicsúszik az időből. Most már könnyedén meglelte a hatalmas

hodályt és benyitott a széles ajtókon. Szeme még nem szokta meg a benti félhomályt, így nem láthatta az ajtó mellett álló alakot. Aram már várt rá. Fabio csak egy iszonyatos erejű ütést érzett a gyomrában, majd egy rúgás berepítette az egyik üres állásba. Szalma és pókháló finom keveréke ragadt hajába. Elborította a friss illat. A föld és a szabadság illata. Elvesztette a fejét. Artikulátlan hangon ordítva feltápászkodott. Hasa égető fájdalma csak tetézte dühét. Felkapta az első tárgyat, amit maga mellett talált és rávetette magát kínzójára. De Aram láthatóan erre is felkészült, mert egyetlen szavára hat megtermett alak állta el a felbőszült fiú útját és nekiestek. Fabio kezében csak egy fej nélküli seprűnyél volt, de azt mesteri ügyességgel forgatva egy ideig állta a hat férfi rohamát. Hárította az ütések és nem egyszer nagyot sózott a közelébe sodródott ellenfél fejére. Ketten közben átmásztak a szomszédos kennel ingatag falán, hogy kötéllal próbálják meg ártalmatlanná tenni őt. De Fabio résen volt. Az itoleni élet megedzette, így már akkor felkészült a támadásra, amikor nekik még csak az ötlet született meg fejükben. Könnyedén hárította a kötéllal gyilkos hurkát, és felugorva elkapta az egyik támadó lábát. Nagyot rántott rajta. A férfi üvöltve zuhant vissza a mocskos szalmába. A már amúgy is riadtan szemlélődő kanca alaposan megtiporta. Shegan türelmetlen nyerítése csak fokozta a zűrzavart. Nem értette gazdája miért nem jön már érte. De Aram se nem látott, se nem hallott. Ilyen mulatságban még soha nem volt része. Szolgái rendszerint már az első nap megadják magukat. De Fabio elképesztő meglepetésekkel szolgált. Duvall jól választott. Eredetileg Lex volt a kiszemelt áldozat, de mikor Fabio beszélni kezdett, a helytartó megváltoztatta addigi véleményét. Közben az élethalál harc egyre jobban eldurvult. Fabio újabb ütésére az egyik támadó összegörnyedve zuhant a földre és kétségbeesetten szorongatta homlokát. De már hárman is ugrottak felé, egyikük, kezében a széna hordására szolgáló vasvillával rohant rá. Fabio elhajolt a szűrés elől és átvette magát az alacsony elválasztó falon. Puhán ért földet és rögtön felpattant, látva, hogy ellenfelei mit sem veszítettek harci kedvükből. Aram remekül szórakozott. Fabio körbefutotta az épületet, nyomában a lihegő üldözőkkel de sehol nem tudott kimenekülni. Az ablakok befelé nyíltak, különben is csak egy girhes macska fért volna át rajtuk. A bejáratot pedig Aram biztosította. Fabio lihegve torpant meg. Egy pillanatra farkasszemet néztek egymással. Aztán Fabio szembefordult üldözőivel. Hárman is ugrottak felé. Ütései, rúgásai mind találtak, ezt a fájdalmas nyögésekből pontosan tudta. De hősiessége kilátástalanná vált. Hiába ütötte ki az egyiket, rögtön ott termett helyette egy másik támadó. Mintha a földből nőttek volna ki. Már

látta arcukat is, többé nem voltak személytelenek számára. Ugyanolyan rabszolgák voltak, mint ő maga. Ez megzavarta. Nem vette észre a háta mögé kerülő alakot, aki hatalmas ütést mért vállára. Lezuhant a földre, de annyi lélekjelenléte volt, hogy feje fölé emelje a seprűnyelet. A következő ütés már arra érkezett. Olyan elsöprő erejű volt, hogy a nyél megadta magát. Fabio egy pillanatra megmerevedett, aztán felkapta a törött nyél másik felét. Különös fegyver birtokába került. Eredményesen tartotta magát távol a rohamozóktól, de ő maga is támadhatott. Ám mindennek ellenére erősebbnek bizonyult ellenfeleinek számbeli fölénye. Hatan egy ellen, csoda, hogy a fiú eddig is tartotta magát. Lassan de biztosan szorították egyre beljebb. Egy különösen erős ütés kirepítette jobb kezéből a seprűnyél hosszabb végét. Ellenfele felmérte a helyzetet és támadott. Fabionak csak annyi ideje maradt, hogy ellépjen oldalra, és lábát megvesse. A lendület elsodorta a rabszolgát, aki így fejével előre belezuhant egy nagy kupac trágyába. Végül beszorították a sarokba. Fabio elhajította a seprűnyelet, hogy pusztá ökölrel vegye fel a harcot. Látta a szemükben, mennyire nem szívesen teszik ezt vele, de azt is tudta, hogy ha nem állítják meg őt, Aram kiontja a belüket. Végeredményben megértette őket. Csak egy baj volt, hogy ő volt a szenvedő alany.

– Lássuk hát. Nagyobb gondban is voltam már. – vigyorgott pimaszul és leütötte az elsőt, aki rátámadt. Bal kezét használta, ami igen meglepte ellenfeleit. Van Rest élvezettel figyelte az egyenlőtlen küzdelmet. Távol maradt tőlük, nehogy beszennyezzék ruháját, de így is jól látott mindent. Fabio vesztesre állt, de makacs elszántsága ámulattal töltötte el gazdáját. Csupán akkor lépett közelebb, amikor a fiú már a mocskos kövezeten hevert és ketten is térdepeltek rajta. Elhajította a rabszolgákat, és korbácsát a földön heverő fiú torkához nyomta. Fabio szemeiben nyoma sem volt alázatnak, csak dühöngő haragnak.

– Ezért a kis színjátékért napokig véres könnyeket fogsz sírni fiacskám. – sziszegte kárörvendve.

– Na rajta! – válaszolta a fiú. Aram tekintete elfelhősödött.

A szolgák felnyalábolták Fabiot és kicipelték az istállóból. Ahogy elhagyták a véres küzdelem színterét, karjaiknak szorítása észrevehetően gyengült. Egyikük, egy idősebb, félszemű férfi közelebb húzta magához Fabiot.

– Gyermekek örültséget követtél el. Aram a legvérszomjasabb az itt élő urak között. Szüleit még apró gyermek korában elveszítette, azóta maga az ördög. Még Ed Van Lyck is emberségesebb nála. Az legalább egyből megöli áldozatát, és nem kínozza őket.

– Nem bírtam tovább. Úgy bánt velem, mint egy kutyával. Majd megvesztem a szomszúságtól és ő széttörte előttem a korsót. Enni sem adott már mióta.

– Tűrnöd kell. Mi már egy éve itt vagyunk, ti meg csak három hónapot kaptatok.

– Ha ez így megy tovább, három nap sem lesz belőle. – morogta egykedvűen.

Bevitték a szobába, és egy vizes ronggyal úgy-ahogy megtisztogatták arcát. Aram megjelent az ajtóban, Kiosztott néhány pofont és elkergette őket. Egyedül maradtak.

– Nagy hiba volt, hogy rám támadtál Fabio. Meg kell, hogy neveljelek. Úgy látszik, a tiszteletre nem tanítottak meg. – karba tett kézzel nézett le rá, majd az ablakokhoz lépett. Elgondolkodva nézte az égboltot. Bár már erősen sütött a nap és a Hold kerek képének nyoma sem volt, az éles szemű szemlélő, könnyen kitalálta, milyen este ígérkezik. Szép, csillagos, szerelmeseknek való éjszaka. Ezen elmosolyodott. Aztán visszafordult szolgájához. Fabio az arcát tapogatta. Tegnap szerzett sebei szinte lángoltak az újabb sérülések alatt. De sejtette már, hogy ennél sokkal nagyobb szenvedés vár még rá.

– Az istenek tiszteletére megtanítottak uram. De te nem vagy az. – szemtelen válasza vidám nevetést váltott ki Aramból. Könnyed léptekkel megkerülte az ágyat és odaállt elé.

– Ebben tévedsz. Élet és halál ura vagyok. Kijár nekem az isteni tisztelet. Hamarosan te magad is rájössz. Mint oly sokan előtted. Katonák!

Kinyílt az ajtó és két tagbaszakadt alak lépett be rajta. Miközben kapálózó áldozatukat az ágy szélein lógó bilincsekhez szíjazták, Aram lassú mozdulatokkal kifűzte bőrvét. Magukra hagyták őket. Fabio arca mélyen belefűrődött a takaróba. Meg sem tudott moccanni a béklyóktól. Ruhái nagyot reccsenve nyíltak szét, Aram keze nyomán. Rég elfeledett ima részletei jutottak eszébe. Megtagadta az isteneket, amikor szülei meghaltak. Most jött csak rá mekkora hibát követett el.

Egy hónap telt el. Aram mindennapos leckéinek köszönhetően, Fabio olyannyira meggyűlölte gazdáját, hogy akárhányszor meglátta, felkavarodott a gyomra. Ez a sajnálatos testi tünet csak újabb veréseket eredményezett, aminek következtében több bordája is elrepedt. Aram élvezettel hallgatta kínlódó légvételét és nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy ököllel rásegítsen. Egy délután Fabio a konyhán volt beosztva, mert Rip a helytartóhoz került. Boldog volt, hogy dolgozhat. Aram házában tétlenségre volt kárhozható és ha gazdája megérkezett, az

maga volt a pokol. Majdnem kezét csókolt a katonának, aki elkérte urától. Persze a fiatal nemes hallani sem akart a dologról, de ekkor megjelent a helyőrség kapitánya Ed Van Lyck és határozottan közölte, hogy ez Duvall rendelete. Így hetek óta először, nyugalom vette körül. Az arcán lévő zúzódások lassan elcsitultak, csak színükben változtak egyfolytában. Ha Aram valami oknál fogva nem tartózkodott a házban, Fabio dacolva a kijárási tilalommal, kiosont és meg sem állt Hanna birodalmáig. A szakácsnő gyógyíttatta, de mindketten tudták, hogy kevés esély van arra, hogy sérülései teljesen behegedjenek. Kínzója is tökéletesen tisztában volt ezzel, és tett róla, hogy ez így is maradjon. Az asszony most szótlánul tett-vett körülötte. Valami nagy bánat nyomhatta szívét. Máskor mindig váltottak néhány szót de most mély hallgatásba burkolózott. Fabio segített neki, ahol csak tudott. Végül Hanna letette a kezében szorongatott rongyot és csak úgy beszélni kezdett hozzá.

– A gazdánk kiment a földekre, estig haza sem jön. Nagyon bátor vagy Fabio. Te vagy az első, aki szembeszálltál vele.

– Ha többen lennének, talán belátná, hogy a módszere nem a legjobb. Miért nem tesztel ellene valamit? – óvatosan megkeverte a levest és kicsit utána sózott. Hanna szemei elkerekedtek.

– Megvesztél? Itt úgy ölnek meg valakit, mintha csak egy féreg lenne, akit könnyűszerrel eltáposhatnak. Az emberek rettegnak, és inkább megtesznek mindent, csak elkerüljék a büntetést. Aram nemegyszer minden ok nélkül elkap valakit, aztán addig ütlegeli, amíg már senki nem segíthet rajta.

– Hányan vannak a rabszolgák a birtokon?

– Nem számoltam. Akár kétszázan is lehetnek. – kilesett az ajtón. Nem örült volna, ha beszélgetésüknek bárki is tanúja lett volna.

– Hm. Kétszáz ember. – Fabio elgondolkozott. Ütemesen dobolt ujjaival az agyonsúrolt asztalon. – Egy nagyobb halászbárka éppen jó lenne. Hanna. Kihozlak benneteket. Elviszlek titeket Doras szigetére. Ott egy év elteltével szabad emberek lehetek.

– Ne! – kiáltotta rémülten az asszony. Szemeiben mélységes fájdalom ült. Odalépett mellé és kezébe vette Fabio ezer színben játszó arcát. Szeretettel simogatta meg a fiú gyapjas haját. – Ne ábrándoz olyanról, ami lehetetlen. Innen nem tudsz megszökni. Még senkinek sem sikerült.

Fabio belesimult a kenyérszagú kézbe.

– Épp itt az ideje, hogy valaki elkezdje. – szólt ábrándozva. Aztán arca elkomolyodott és szemeiből eltűnt az álmodozó kifejezés. Helyét a borzalom eleven képe foglalta el. – Még két hónap. Ha kibírom, visszajövök. Tudni fogjátok melyik lesz az a nap. Most megyek. Azt

mondta, legyen odafent, ha visszatér. Folytatni akarja az oktatásomat. – kacagott fel keserűen és magához ölelte az asszonyt.

– Fabio, tegyél még a tűzre! – szólt lustán Aram. A fiú engedelmesen odalépett és néhány fadarabot dobott a lángok közé. Napok óta végrehajtotta urának minden utasítását, zokszó nélkül viselte el, ha ráemelte kezét, egyszóval úgy tűnt, megbékélt sorsával. Azon kevés napok egyike volt ez, amikor Aram veszélytelen volt. Gyanította az okát de még csak gondolni sem mert rá. Egy ideig némán nézték a lobogó tüzet, aztán az ifjú nemes szemügyre vette szolgáját. Fabio arcán kéklő zúzódások éktelenkedtek, egészen frissek voltak, szája feldagadt, bal karját óvatosan tartotta ölében.

Délelőtt ura magával vitte a kőbányához. A biztonság kedvéért hátraszíjazta kezeit és lovának kötőfékét, a sajátjához erősítette. Sokáig lovagoltak. Tűzött a nap. Fabio hasztalan könyörgött vízért. Nagyon jól tudta, hogy nem ér el semmit vele, de valami belső kényszer hatására tette. Rettegett mégis újra és újra előtörtek belőle a panaszos szavak. Aram hamarosan megelégtelt. Az eredmény szemmel látható volt. Nem sokkal ezután rákanyarodtak a bányához vezető útra. Mivel a fiú nem irányíthatta lovát, az állat megmakacsolta magát. Egy felpattanó kő megsebezte érzékeny lábát minek következtében felágaskodott. Fabionak kiáltani sem maradt ideje, máris a földön hempergett. Aram alig tudta kicibálni a riadt háttal alól. Bal karja akkor sérült meg. Aram átültette maga elé. Füttyörészett jókedvében. Fabiot kevésbé boldogította gazdájának közelsége. A bánya tetejéről figyelték az elcsigázott embereket. A félmeztelen rabok súlyos köveket cipeltek egy a bánya oldalába vájt kezdetleges lépcsősoron felfelé, hogy egy másikon, ugyanazokat a köveket, levigyék. Véget nem érő, haszontalan munka volt. Távolabb, szemcsés porral fedett kupac emelkedett. Ahogy jobban szemügyre vette, iszonyodva fedezte fel, hogy azok holttestek. Aki elpusztult az embertelen robotban, egyszerűen félrelökték. Aram magához húzta őt. Belesuttogott a fülébe.

– Látod Fabio! Ide kerülsz, ha még egyszer hasonló kis jelenetet rendezel nekem. Tetszik a hely?

– Nem uram. Inkább visszamennék. – szólt csöndesen. Nem bírta tekintetét elszakítani a halomba dobált testektől. Némelyiken ruha sem volt. Elindultak visszafelé. A házban Aram átöltözött, aztán estig a székben üldögélt. Beszélgettek. Fabio először újabb csapdát gyanított, és mivel alig válaszolgatott, Aram a maga kedves módján elmagyarázta neki,

mi is a feladata. Türelmesen megvárta, míg Fabio kitörölte a könnyeket szeméből és abbamaradt füleinek csengése.

– Mesélj nekem a tengerről. A mélységről. Milyen ott lent, az örök csönd világában?

– Megnyugtató. – lassan kezdett bele. Túlságosan fájó emlék volt ez neki, a szabadság gyermekének. Most, hogy tehetetlen fogoly volt, még jobban hiányzott neki a sós levegő, a száguldó hajó. – Simogat a víz, egyedül vagyok és mégsem, hiszen a többiek is ott serénykednek körülöttem. A lábamon ott a rögzítő kötél, amivel ha baj van visszahúznak. Nagy halrajok úsznak el a közelünkben, volt úgy, hogy körbevettek minket, akár valami csillogó ezüstháló. Egy sem ért hozzánk, de ott kavarogtak a bőrünk mellett. Aztán rendszerint felbukkant a cápa is. Azok a dögök mindig a kis halak után úsznak. Ilyenkor csak kitérik a szájukat, és a több kiló hal egyszerűen beleúszik. Na akkor pucoltunk onnan. – barna szemei a falat bámulták. Látszott rajta, hogy nem ott jár.

– Milyen volt a szigeteken? Szépek a nők? Vagy nem az én ízlésem? – kacagott Aram.

Fabio szájába keserű nyál úszott. A soha nem csituló tompa fájdalom, nagyon is jelezte milyen Aram ízlése. De beszélnie kellett.

– A szigeteken egyfajta édeni béke van. Ott nem ismerik a gyűlöletet, nem irigykednek egymásra, mindenki egy nagycsalád tagja. A gyerekek meztelenül játszanak a tűző napon, lubickolnak a tengerben. A férfiak barátként fogadtak minket, valahányszor odamentünk. Ajándékokat hoztak, és velünk jöttek a közeli lagúnába.

– Nocsak és mi mindent csináltatok ott?

– Halásztunk. Kagylót szedtünk és fürödtünk.

– Mindenki együtt?

– Igen uram. Ott ez a szokás.

– Akkor nem értem miért nem akartál bejönni mellém, amikor kértelek. Hiszen ott megtettétek. Ha ezt tudom, nem lettem volna annyira szigorú veled. Így nem ettél két napig és lábra sem tudtál állni. Szegénykém!

– Azok az emberek nem csinálnak istentelen dolgokat. – mormolta Fabio. Aram úgy tett mintha nem hallotta volna. Lenyúlt a piszkavasért és belekotort a hamuba. Foglya barna szemei éberén követték minden rezdülését. Miféle újabb kínzás készül? A fiatal nemes kusza ábrákat rajzolt az izzó hamuba. Kis szünet után témát váltott.

– Még két hónap. Bár ha akarom, többé nem mészhaza. Idővel megtörnél, ezt te is tudod. Nem lázadhatsz örökké.

– Ameddig lélegzem uram, addig nem adom meg magam. – felelte csendesen és önkéntelenül magához ölelte karját. Tekintetük találkozott.

Aram nemegyszer eszméletlenül verte ezek között a falak között. Fabio jól tudta, hogy elég egyetlen rossz szó és gazdája elveszíti józan eszét. Aram a kandalló mellé hajította a piszkavasat.

– Gyere ide! – parancsolt rá. Az ágyon feküdt, elnyúlva akár egy karcsú, emberevő párduc. Fabio, bár nem mutatta alaposan kétségbeesett. – Ül le.

Ott feszengett az ágyon Van Rest veszedelmes közelében, és nem történt semmi. Néhány pillanat múlva tétován megfordult. Aram ekkor kinyújtotta felé ujjait. Akár a ragadozó madarak karmai, úgy görbültek be torkán. Fabio remegni kezdett, ajkai szólásra nyíltak.

– Kérlek uram! Ne tedd ezt velem! – hangja egyszerre volt alázatos és fenyegető. Aram tudta, hogy a csendes és okos foglyokra kell leginkább odafigyelnie és Fabio ezek közé tartozott. De ura volt és parancsolója, azt tehet vele, amit csak akar. És meg is fogja tenni. Ha pedig ellentmondana, elevenen megsütteti odakint. Dulakodás zajai szűrődtek ki a félig kitárt ablakokon. Ed Van Lyck átsétált az udvaron. Egy pillanatra megállt és felnézett a fényben úszó ablakokra. Megcsóválta fejét. Nagyon jól tudta milyen borzalmak játszódnak le odabent. Leszállt a sötét. Az udvaron strázsálók csak a fájdalmas kiáltásokat hallották Aram szobájából, aztán csönd lett. Mélységes csönd.

Másnap reggel Lex, Val és Tobias jelent meg a ház ajtajában. Aram már nem volt otthon, néhány napra elutazott. Fabio arcának bal fele feldagadt, szemét ki sem tudta nyitni. Nyakán lilás hurkok húzódtak végig. Sántított. Társai elborzadva nézték őt.

– Barátaim. Azt hittem már soha nem látlak benneteket. Hogy megy sorotok? – hangja a régi volt, de ezen kívül semmi nem emlékezette őket arra a Fabiora, akit ismertek.

– Eleget kapunk enni. A katonák rendszeren bánnak velünk. A lovaikat gondozzuk.

– Kölyök?

– A pap elég szigorú. Minden este el kell mondanom aznapi bűneimet, ha nincs, akkor kitalál valamit. Állandóan imádkoznom kell, már belefájdult a fejem. – Tobias szemei ránevettek Fabiora. Tétován közelebb lépett hozzá és ügyetlenül megölelte.

– Mason és Rip hol vannak?

– Mason kilovagolt az örökkel a bányához. Rip pedig a szakácsnővel és két örrel bement a városba élelemért.

– Beszélünk kell, fiúk. Nagyon fontos, amit el fogok mondani. Mindenkire szükségem lesz. Ezek a férgek megérdemlik, hogy borsot

törjünk az orruk alá. Azt akarom, hogy megemlegessék azt a napot, amikor így elbántak velünk. Ártatlanul szenvedünk itt, miközben a bűnösök élik világukat. Ha visszatérünk Itolenbe, bérelünk egy halászbárkát. Ki akarom innen hozni a többieket, akik közül sokan évek óta szenvednek Aram és Duvall zsarnokságától.

– Fabio. Ez örütség. Ha elkapnak minket, azonnal megölnék. Őket is.

– Tudom. De nem fognak. Addigra kitalálok valamit, hogyan terelhetjük el magunkról a figyelmet. Körülbelül kétszáz emberről van szó. Talán elsöre nem is mindenkit tudunk kihozni, de akkor kétszer látogatjuk meg a birtokot. A tenger nincs messze. Egy hét alatt elérhetjük Doras szigetét.

– Nem lesz könnyű. Minden apró részletet meg kell szerveznünk. – szólt elgondolkozva Lex. Val kettejüket nézte. Tobias közben az udvart kémlelte, de senki nem közeledett feléjük. Végül Val is letelepedett melléjük.

– Rendben van. De hatan kevesen leszünk. Rip kocsmájában időről időre megjelennek kalózok is, akik épp oly forró gyűlöletet éreznek a helytartóság iránt, mint mi. A segítségüket kérhetnénk.

– Jó. Nekik gyorsjárású hajóik vannak, melyeket igen nehéz utolérni. Fegyvereket szerzünk, és onnan kezdve senki nem állíthat meg bennünket.

– Keresni fognak minket. Mi lesz a családjainkkal? – kérdezte Lex.

– Biztonságba helyezjük őket, amíg el nem ülnek a pletykák. Hiszen nem tudhatják meg még ők sem, hogy mi voltunk. Akár a fantomok, úgy támadunk majd. Most siessetek. Tudja valaki, hogy itt jártatok?

– A rabszolgák közül néhányan. Ők figyelik az öröket.

– Jó. Megbízhatóak, ugye?

– Átsegítettek minket az első napok borzalmain. Sokat köszönhetünk nekik.

– Örütség! Még saját magunkat sem tudjuk megvédeni. – Val elfintorodott és nekidőlt a falnak. – Örülhetünk, ha mi magunk élve kijutunk innen.

A többiek némán néztek rá. Fabio megvonta vállát és lopva körbekémlelt, nem jön-e valaki a ház felé.

– Ha nem most, akkor egy alkalmas időpontban. Senkit nem fogunk itt hagyni ezeknek a mocskoknak. – szólt még Fabio aztán felsántikált a lépcsőkön. Amint eltűnt a lépcsőfordulóban, a többiek is kilopakodtak az udvarra.

Aram délután érkezett meg kevéssel napnyugta előtt. Három gyönyörű napig senki sem látta. Azzal kezdte, hogy ledobálta vértől csöpögő

vadászsákmányát a konyha nagy gonddal felsúrolt kövezetére aztán röhögve nézte, ahogy Fabio megpróbálja a vérfoltokat eltüntetni. Közben megivott két korsó bort és egyenként a falhoz vágta a kiürült korsókat. Végül pedig kirántotta a tűzből a vörösen izzó piszkavasat, és azzal kergette végig a fiút a házon. Fabio sarokba szorítva felvette a harcot urával szemben, jól tudva, micsoda pokoli kínokba fog ez kerülni neki. Aram üvöltve támadt neki de Fabio az utolsó pillanatban félreütötte kezét és egy jól irányzott rúgással megálljt parancsolt kínzójának. Aram megnyalta felszakadt ajkát és szúrt. Kevéssel a jobb füle mellett fúródott a falba a forró vas, aztán Fabio rohanni kezdett, ahogy csak fájó tagjaitól kitelt. Gazdája leoldotta övéről a lovaglóstort, és mielőtt foglya kivágtathatott volna az ajtón, elkapta torkát. Fabio elvágódott és fuldokolva szorongatta a mérges kígyóként nyakára tekeredő hurkokat. Aram diadalittas ordítással ért oda mellé és szívének szegezte a nyársat.

– Megállj Aram! Eltennéd láb alól az egyik legjobb szolgádat? Gondolkozz fiam! – harsant fel ekkor egy dörgő hang. Ed Van Lyck, a helyőrség kapitánya közeledett feléjük, karját szélesre tárva. Aram határozott vonásain zavar suhant át, de egy pillanattal később visszatért szemeibe a dühöngő harag. Fabio halálra váltan feküdt lábai előtt, a gyilkos döfésre várva. Van Lyck ekkor lehajolt és elrántotta a forró vas alól.

– Ne avatkozz közbe Ed! – morogta vészjósló hangon Aram. – A rabszolgám. Akkor ölöm meg, amikor nekem tetszik.

– Megveszem tőled. – lenyúlt a fiú keze után. Fabio ujjai rákulcsolódtak az övéire. Sápadt volt, mint a halál amivel az előbb kénytelen volt szembenézni.

Aram felkacagott.

– Nem eladó. Fabio nem egyszerű szolga, nyilván te is tudod. Túl értékes nekem ahhoz, hogy eladjam.

– De vérét annál inkább kiontanád nem igaz?

– A büntetés egyenlő nagyságú a bűnnel. – szögezte le konokul Aram és szemtelen vigyorral nézett a kapitányra. Ed agya villámgyorsan járt. Ha nem cselekszik, a fiú nem éri meg a reggelt. Lex elmondta neki, milyen állapotban találták őt. Van Lyck régóta nemtetszéssel figyelte Aram szórakozásait, bár sokat nem tehetett. A fiatal nemes nem volt egészen normális, ezt mindenki tudta. Duvall lelkiismeret furdalást érzett unokaöccse gyermekkorá miatt és így mindent megengedett neki. De az utóbbi időben nagyon megszapordtak a holtak Aram körül. Nem engedheti, hogy ezt a fiút is megölje. Igyekezett, hogy hangja könnyedén hangozzék.

– Mennyi az ára? Egy remek paripa? Egy uradalom? Tizenkét szúzlány?

– Nem adom el neked. – felelte hidegen Aram és lehajolt, hogy megkötözze Fabio kezeit. Miután végzett, belemarkolt a fiú göndör fűrtjeibe és nem törődve a kiáltásával, húzni kezdte maga után a ház felé. Ám mielőtt belépett volna védtelen áldozatával, visszafordult.

– Az apród. – szólt elmélázva.

– Hogyan? – lépett közelebb a kapitány.

– Add nekem az apródodat, és cserébe megkapod a szolgálmat.

Van Lyck elkeseredett képet vágott. A szóban forgó apród még csak hat éves volt. Tisztában volt vele, hogy Aram elevenen felfalja a gyermeket. Belenézett Fabio könnyektől csillogó szemeibe, aztán döntött.

– Újabb alkut ajánlok. A harmadik hónap utolsó éjjelén Fabio megküzd a Gólemmel. Ha legyőzi őt az emberhegy, visszaadom neked, egy életre megfosztva minden jogától. Ha Fabio győz és megöli az óriást, szabadon elmehet a társaival együtt. Tudom, hogy megfizetted a bírákat, ne adják vissza szabadságukat.

Aram dühödten felhorkant.

– Ezt miért pont előtte kellett elmondanod? Na és ha igen? Jó kis összeget kaptak értük. És valld be ti sem jártatok rosszul az ingyen munkaerővel. Na és a pap?! Soha nem volt még ilyen engedelmes szolgálja.

A kapitány legyőzötten állt. Erre nem tudott mit válaszolni. De Aram ekkor könnyedén rácsapott vállára.

– Elfogadom az alkut. De csak holnap reggel kapod meg őt. Ma éjszaka még az enyém.

Fabio bénultan nézett a kapitányra. Reménykedő szíve csaknem összetört a borzalmas hír hallatán. Van Lyck, nem tehetett semmit. Nem kockáztathatta meg a labilis alku épségét. Ökölbe zárt kezekkel nézte, ahogy Aram felvonszolja a fiút emeleti szobájába. Nem várta meg a kiáltásokat, hanem egyenesen a konyhára ment. Hanna felsikoltott, amikor Van Lyck beviharzott hozzá.

– Holnap! Főzd ki a kötszereket, meg ami még kell. Az sem érdekel, ha egész éjjel fent vagytok. A főzeteidre is szükség lesz. Fabio kiáll a Gólemmel.

– De uram! Ez örülség! – Hanna csípőre tette kezét. Ez az ő birodalma volt, itt azt tehetett, amit csak akart. Hiába volt rabszolga. Még a véleményét is megmondhatta. Ed egészen kicsit elmosolyodott, de a következő pillanatban újra a helyőrség kapitánya állt a szakácsnő előtt.

– Csak így hozhattam el! Jobb harcban elesni, mint egy őrült kezei között. Emlékezz csak a legutóbbi esetre. A szerencsétlent elevenen megnyúzta.

– Estére meglesz minden uram. Majd Rip átviszi a sátorba.

– Helyes. Mi jót főzöl Hanna?

– Aram kedvencét, hogy akadna a torkán! Ez itt, maga a pokol uram!

– Tudom Hanna. Bár én nem vagyok rabszolga, sokszor ugyanúgy érzek, mint ti. De még én sem tehetek meg mindent. A szabadságotokat nem tudom vissza adni.